

Ζεφυριά

#15

εφημερίδα για τη διάδοση της αναρχικής σκέψης και δράσης | Πάτρα, Σεπτέμβρης 2023

...στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση

ΚΑΜΕΝΑ ΤΑ ΔΑΣΗ, ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Ακρίβεια, τηλειστηριασμοί, εξώσεις, εργατικά "ατυχήματα", δολοφονίες μεταναστών, κρατική καταστολή, φασιστικές επιδέξεις

ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΝ ΖΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΕΔΩ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

σε αυτό το τεύχος

- Στο φόντο της νέας σχολικής χρονιάς, ένας ζωντανός εφιάλτης σελ.3
- Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (Π.Φ.Υ.) σελ.4
- Αριστερά της ακροδεξιάς: Η περίπτωση Κασσελάκη σελ.5
- Τι συμβαίνει στην Αλεξανδρούπολη; σελ.6
- Αντώνης Καρυώτης: Ακόμα ένα θύμα της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας σελ.6
- Τα σπίτια του λαού τα σώζει ο λαός με αλληλεγγύη και αγώνα ταξικό σελ.7
- Ταξίδι στην άκρη της νύχτας | Σχετικά με τις πρόσφατες πυρκαγιές και πλημμύρες σελ.10

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Όψεις του αντισημιτισμού στην Ελλάδα και η καταστροφή του εβραϊκού νεκροταφείου στη Θεσσαλονίκη (1942)

σελ.8

Φακούντο Τζόνες: Ο αγώνας των Μαπούτσε και η απολογία του στο δικαστήριο σχετικά με την έκδοσή του στη Χιλή

σελ.11

editorial

Το παρόν φύλλο κυκλοφορεί λίγες μέρες μετά το σαρωτικό πέρασμα του «Ντάνιελ» από την περιοχή της Θεσσαλίας. Δεκάδες νεκροί, εκατοντάδες ζώα πνιγμένα, γιγαντιαία καταστροφή -έως ολόκληρη- σε δεκάδες χωριά, καταστροφή της παραγωγής και του πρωτογενή τομέα για πολλά χρόνια σχεδόν σε έναν ολόκληρο νομό, κίνδυνος υγειονομικής κρίσης, διάλυση της ζωής χιλιάδων ανθρώπων και της δυνατότητάς τους να έχουν τα στοιχειώδη για την διαβίωση, στεγαστική και επισιτιστική κρίση το επόμενο διάστημα, είναι οι παράγοντες που διαμορφώνουν την δυσβάσταχτη πραγματικότητα.

Όσο κι αν προσπαθούν οι κρατούντες να αποποιηθούν και να συγκαλύψουν τις ευθύνες τους, παρουσιάζοντας την καταστροφή ως κάτι φυσικό και αναπόδραστο, εξαιτίας της σφοδρότητας της κακοκαιρίας, είναι εμφανές ότι η γιγαντιαία καταστροφή που προκλήθηκε από την κακοκαιρία «Daniel» έχει την σφραγίδα του συστήματος. Ενός συστήματος που λειτουργεί με μόνο γνώμονα την γιγάντωση των κερδών κάποιων λίγων, σε βάρος της ζωής της κοινωνικής πλειοψηφίας. Ενός συστήματος, που ειδικά, εν μέσω κρίσης, δεν έχει να υποσχεθεί τίποτα άλλο πέρα από φτώχεια, εξαθλίωση, καταστροφή και θάνατο.

Η απουσία οποιουδήποτε σχεδιασμού για την αποτροπή τέτοιων φαινομένων, τα μηδαμινά αντιπλημμυρικά έργα σε μια περιοχή που μόλις πριν 3 χρόνια είχε πλημμυρίσει ξανά, με τις τότε ζημιές να μην έχουν αποκατασταθεί ακόμα, δεν αποτελούν κάποια «παραφωνία» του συστήματος, ούτε κάποιο «λάθος προς διόρθωση», αλλά απότοκο των αντικοινωνικών ιεραρχήσεων που θέτει το σύστημα. Μόνο το κέρδος μετράει. Το μεγάλο φαγοπότι εκατομμυρίων που έγινε στην Περιφέρεια Θεσσαλίας για υποτιθέμενα ή μισοτελειωμένα αντιπλημμυρικά έργα και η εγκατάλειψη όσων είχαν πληγεί αποτελούν γεγονότα που επιβεβαιώνουν την παραπάνω διαπίστωση. Η απουσία οποιουδήποτε σχεδιασμού πρόληψης και αντιμετώπισης είναι στην ουσία απαξίωση της ανθρώπινης ζωής αλλά και της δυνατότητας για αξιοπρεπή διαβίωση.

Εδώ να σημειώσουμε ότι τόσο η ένταση, όσο και η συχνότητα εμφάνισης τέτοιων καιρικών φαινομένων, δηλαδή αυτό που ονομάζεται «κλιματική κρίση», και αναπαράγεται διαρκώς σε κάθε καταστροφή από τους διευθύνοντες του «επιτελικού κράτους» και τα παπαγαλάκια τους, είναι αποτέλεσμα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και της ανεξέλεγκτης λεηλασίας του φυσικού κόσμου σε ολόκληρο τον πλανήτη. Η ανεξέλεγκτη καταστροφή ολόκληρων περιοχών για να έρθουν οι μηχανές της ανάπτυξης, η καταλήστευση μέχρι εξάντλησης των φυσικών πόρων για να μετατραπούν σε εμπορικά αγαθά και γενικότερα ολόκληρη η λειτουργία του υπάρχοντος παραγωγικού και καταναλωτικού μοντέλου είναι που έχει φέρει ολόκληρο τον πλανήτη και τα οικοσυστήματά του στα όρια τους, είναι μερικοί από τους παράγοντες που παράγουν ή συμβάλλουν στην ένταση και στην συχνότητα αυτών των φαινομένων.

Όσοι λοιπόν, επιχειρούν, πατώντας πάνω στον ανθρώπινο πόνο και την καταστροφή, να θάψουν κάτω από τις λάσπες τις ευθύνες τους, να γνωρίζουν ότι αυτές δεν κρύβονται. Η ταξική διάσταση του εγκλήματος είναι προφανής και για αυτό κράτος-δήμος-περιφέρεια, είναι υπεύθυνοι για αυτό και όχι ευεργέτες όπως θέλουν να πλασάρουν στην συνέχεια.

Αυτό άλλωστε φάνηκε τόσο πριν και κατά τη διάρκεια, όσο και μετά το πέρασμα του «Daniel». Οι άνθρωποι χωρίς καμία ενημέρωση και χωρίς καμία βοήθεια επιχειρούσαν να σώσουν τις ζωές τους και τα σπίτια τους. Το σύνθημα «μόνο ο λαός σώζει τον λαό» έγινε πράξη και πάλι. Η παντελής απουσία του κρατικού μηχανισμού ήρθε να επιβεβαιώσει τον παρασιτικό προς την κοινωνία χαρακτήρα του. Ολόκληρες περιοχές και κάτοικοι ήταν παρατημένες στο έλεος της κακοκαιρίας. Μόνο η αλληλεγγύη και η αυτοοργάνωση λειτούργησε. Απεγκλωβισμοί, παροχή βοήθειας και τροφίμων, εργασίες αποκατάστασης πραγματοποιούνται από ένα μεγάλο δίκτυο αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας που έχει δημιουργηθεί. Εί-

ναι ζητούμενο η οργή και η αγανάκτηση του κόσμου να βρει διέξοδο και να στοχοποιήσει τους πραγματικούς υπευθύνους, δηλαδή την τοπική και κεντρική εξουσία, και να έρθει σε σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική βάζοντας μπροστά τις διεκδικήσεις των κοινωνιών. Άλλωστε, το κράτος και το κεφάλαιο, θα χρησιμοποιήσουν και αυτή την καταστροφή για να κάνουν στην συνέχεια «business» και να γιγαντώσουν την κερδοφορία τους. Ανοικοδόμηση, αντιπλημμυρικά έργα και άλλα πολλά πράγματα θα αποτελέσουν πεδία κερδοφορίας. Χαρακτηριστικό του αμοραλισμού και της απανθρωπιάς του συστήματος του κέρδους είναι τα φαινόμενα μαυραγοριτισμού που παρουσιάστηκαν στην Θεσσαλία με την εκτόξευση της τιμής του νερού την στιγμή που δεν υπήρχε άλλη πρόσβαση σε πόσιμο και ποιοτικό νερό. Το σύστημα «αυτορυθμίζεται» όταν βλέπει «ευκαιρίες». Πόσο αξίζουν άραγε οι ζωές μας;

Το παρόν φύλλο κυκλοφορεί ένα μήνα περίπου μετά από την τεράστια φωτιά στην Αλεξανδρούπολη που κατέκαψε εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα δάσους αφήνοντας πίσω μια πρωτοφανή οικολογική καταστροφή και σχεδόν έναν ολόκληρο νομό στάχτη και αποκαΐδια. Το κρατικό αφήγημα περίπου το ίδιο. Ακραία καιρικά φαινόμενα, «στρατηγός άνεμος» αλλά και στοχοποίηση των μεταναστών ως υπαίτιων για τις φωτιές. Οι ίδιες πολιτικές που αφήνουν αθωράκιστες και χωρίς αντιπλημμυρικά έργα ολόκληρες περιοχές, είναι υπεύθυνες για την διάλυση των δομών δασοπροστασίας και δασοπυρόσβεσης, για την αποψίλωση και την υποστελέχωση του πυροσβεστικού σώματος, για την παντελή έλλειψη σχεδιασμού πρόληψης και αντιμετώπισης των πυρκαγιών. Η επόμενη μέρα θα σημαίνει φτώχεια και εξαθλίωση για τον ντόπιο πληθυσμό -ίσως με μερικά πενιχρά επιδόματα για τα καμένα σπίτια και χωράφια-, κατεστραμμένη φύση, με ότι αυτό συνεπάγεται για την ποιότητα ζωής των κατοίκων -τόσο σε κοινωνικό, όσο και σε εργασιακό επίπεδο-, αλλά και για τον κίνδυνο εμφάνισης πλημμυρικών φαινομένων. Άλλωστε, και σε αυτό το επίπεδο, μέσα από τις στάχτες της καταστροφής, θα ξεπροβάλλουν οι μηχανές της ανάπτυξης και της ανάπτυξης. Όχι προφανώς για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών ή για την επούλωση της καταστροφής αλλά για την ικανοποίηση των αναγκών του κεφαλαίου, την πολλαπλή επιχειρηματική αξιοποίηση των καμένων εκτάσεων και την ικανοποίηση των ευρύτερων οικονομικών και γεωπολιτικών σχεδιασμών που έχουν για την περιοχή το ελληνικό κράτος και οι νατοϊκοί σύμμαχοί του.

Η συνωμοσιολογική και ακροδεξιά αφήγηση που στοχοποιούσε τους μετανάστες ως υπεύθυνους για τις δασικές πυρκαγιές, είναι μια αφήγηση που αθώνει την κυβέρνηση και το ελληνικό κράτος για την πλήρη εγκατάλειψη μιας συγκροτημένης πολιτικής δασοπυρόσβεσης. Άλλωστε, ο φασισμός πάντα αποτελούσε την χρήσιμη εφεδρεία του συστήματος για να στραφεί η κοινωνική βάση μακριά από τα πραγματικά της προβλήματα και την ταξική ανάλυση των συνθηκών εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Η Αλεξανδρούπολη έχει μετατραπεί σε βασικό πεδίο δραστηριότητας του ακροδεξιού εσμού, που έχει σχηματίσει με τις κυβερνητικές πλάτες άτυπες εθνικιστικές πολιτοφυλακές που εξαπολύουν αντιμεταναστευτικά πογκρόμ. Τα μαντρόσκυλα των αφεντικών, οι φασίστες, λειτουργούν πάντα παραπληρωματικά ως προς την κρατική πολιτική. Μια πολιτική που δολοφονεί μετανάστες και οχυρώνει ακόμα περισσότερο πολεμικά το ελληνικό κράτος. Η πολεμική οχύρωση του ελληνικού κράτους ξεδιπλώνεται και μέσα από την ένταση της δολοφονικής αντιμεταναστευτικής πολιτικής του. Οι φράχτες, οι επαναπροωθήσεις, τα ναυάγια, τα ανθρωποκνηνητά σε Εγνατία και στα σύνορα με την συνδρομή των παρακρατικών πολιτοφυλακών είναι μια πλευρά της πολεμικής που ακολουθεί το ελληνικό κράτος απέναντι στους κατατρεγμένους, απέναντι στα εξιλαστήρια θύματα της θανατοπολιτικής του. Η άλλη όψη είναι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι αποθήκες ψυχών όπου με τις επιταγές της ΕΕ στοιβάζει χιλιάδες ανθρώπινες ζωές σε άθλιες συνθήκες,

εξαναγκάζοντας τους να ζούνε σε πλήρη εξαθλίωση.

Τα δολοφονικά τάγματα εφόδου που συγκροτήθηκαν στον Έβρο και με αφορμή τις πυρκαγιές, πιστά πάντα στα συμφέροντα των αφεντικών τους, εξαπέλυσαν επίθεση προς τους αγωνιστές που βρισκόταν στο Αναγνωστήριο και είχαν δημιουργήσει ένα δίκτυο στήριξης και ενίσχυσης των πληγέντων, όσων συμμετείχαν στην πυρόσβεση και όσων βρίσκονταν σε ανάγκη, κάνοντας πράξη το σύνθημα «ο λαός σώζει τον λαό με αλληλεγγύη και αγώνα ταξικό».

Δέκα χρόνια μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα είναι ξεκάθαρο πως οι φασιστικές ομάδες αναδιοργανώνονται σε διάφορα επίπεδα. Η φασιστική δολοφονία του μετανάστη εργάτη από το Πακιστάν Σιράζσαφτάρ στις 12/8 στον Περισσό, τα γεγονότα στον Έβρο με τους επίδοξους κυνηγούς κεφαλών μεταναστών και την επίθεση στην αντιφασιστική συγκέντρωση, οι επιθέσεις σε βάρος αγωνιστών (μαχαίρωμα μέλους της Ταξικής Αντεπίθεσης στη Βικτώρια, ενέδρας το σπίτι μέλους της Λαϊκής Δράσης στου Γκούζη) και μεταναστών σε γειτονιές της Αθήνας καταδεικνύουν πως οι φασίστες επανεμφανίζονται στους δρόμους και μάλιστα με μαχητικούς όρους. Είναι χρέος του αντιφασιστικού κινήματος να τους ξανά τσακίσει στον δρόμο, σε κάθε γειτονιά, σχολή, σχολείο και χώρο εργασίας.

Το παρόν φύλλο κυκλοφορεί λίγες μέρες μετά από την δολοφονία του Αντώνη Καρυώτιστο λιμάνι του Πειραιά. Ο Αντώνης σπρώχτηκε από μέλη του πληρώματος του «BlueHorizon» καθώς επιχειρούσε να επιβιβαστεί στο πλοίο την ώρα που έφευγε με αποτέλεσμα πνιγεί στη θάλασσα. Το πλοίο αναχωρεί και τα μέλη του πληρώματος ατάραχα συνεχίζουν τη βάρδια τους ενώ οι εκκλήσεις των επιβατών να σταματήσει το πλοίο και να σωθεί ο Αντώνης απαξιώνονται, με τον καπετάνιο μάλιστα να συνεχίζει την πορεία του πλοίου. Η στυγερά δολοφονία του Αντώνη συμπυκνώνει την ουσία του καπιταλιστικού συστήματος και των κοινωνικών σχέσεων εξουσίας, επιβολής, εξαχρείωσης και κανιβαλισμού που αυτό παράγει. Ενός συστήματος που βασίζεται στην αδικία και στην γιγάντωση του κέρδους, απαξιώνει την ανθρώπινη ζωή, κανονικοποιεί τον θάνατο και παράγει αποκλήρωση.

Η επανεκλογή της ακροδεξιάς-νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης της ΝΔ μέσα στο καλοκαίρι και η εν μέρει αποτύπωση των υπαρχόντων κοινωνικών συσχετισμών προοιωνίζει μια ακόμα πιο δύσκολη περίοδο για την κοινωνική πλειοψηφία. Ήδη η πραγματικότητα του εργασιακού μεσαίωνα, των ιδιωτικών πανεπιστημίων, των διαλυμένων νοσοκομείων, των καμένων δασών, της «πράσινης» ανάπτυξης, των ιδιωτικοποιήσεων, των εργατικών «ατυχημάτων», των μαζικών δολοφονιών προσφύγων-μεταναστών, των γυναικοκτονιών την προοικονομεί.

Από τις πρώτες κιόλας μέρες διακυβέρνησης, φάνηκε ότι η επίθεση κράτους και κεφαλαίου στη ζωή μας, τις ανάγκες και τις κατακτήσεις θα συνεχιστεί και θα κλιμακωθεί. Εν μέσω καλοκαιριού και καταστροφικών πυρκαγιών συνεχίστηκε η επίθεση στους κατελημμένους χώρους αγώνα με την εκκένωση 4 καταλήψεων (Ε.Κ.Χ. Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης, Ζιζάνια, Άνω Κάτω, Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου). Άλλωστε το χτύπημα των καταλήψεων, το τσάκισμα των αντιστάσεων και ο ασφυκτικός περιορισμός και καταστολή οποιασδήποτε κινητοποίησης αποτελεί διακρυγμένο στόχο της κυβέρνησης από την εκλογή της το 2019.

Την επιθετικότητα της «ανάπτυξης» δηλαδή του εξευγενισμού δέχτηκε εν μέσω καλοκαιριού το Πάρκο Δρακόπουλου και οι πρωτοβουλίες κατοίκων που αγωνίζονται για την υπεράσπιση των δημόσιων χώρων ενάντια στα αντιδραστικά σχέδια του δήμου Αθήνας και των επιχειρηματιών που τους επιβουλεύονται.

Την ίδια στιγμή βλέπουμε το δικαίωμα στη στέγαση, όπως και κάθε ανθρώπινη ανάγκη και δραστηριότητα, να μετατρέπεται σε εμπόρευμα. Το κράτος έχει δημιουργήσει το νομοθετικό πλαίσιο έτσι ώστε να δώσει ελεύθερο έδαφος στα μεγαλοαρχαϊκά των

τραπεζών και των funds να ξεσπιτώνουν τον λαό από τα ίδια του τα σπίτια με τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας να πυκνώνουν όλο και περισσότερο.

Το βάθεμα της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης αποτυπώνεται και από το αντεργατικό νομοσχέδιο του υπ. Εργασίας με τίτλο «Ενσωμάτωση οδηγίας του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου και του συμβουλίου Ε.Ε για διάφανους και προβλέψιμους όρους εργασίας» που αποτελεί συνέχεια του κατάπτυστου Νόμου Χατζηδάκη που νομιμοποίησε την 10ώρη εργασία και την απλήρωτη υπερωρία, χτυπώντας και παρανομοποιώντας περαιτέρω την ταξική-συνδικαλιστική οργάνωση και δράση.

Όπως γράφανε και οι σύντροφοι-ισσες από την Ταξική Αντεπίθεση στοefodos.net:

«το νομοσχέδιο προωθείται από την κυβέρνηση και την Ε.Ε με στόχο την ενίσχυση της κερδοφορίας του κεφαλαίου σε μια συγκυρία έντασης της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και ανόδου του φασισμού. Στο φόντο αυτό οι εκμεταλλευόμενες τάξεις θα κληθούν ξανά μέσω νέων αντιπροληπτικών τομών να «πληρώσουν την κρίση», να θυσιαστούν δηλαδή στον βωμό των αναπτυξιακών -επενδυτικών σχεδίων του κεφαλαίου. Το αντεργατικό ν/σ του λαομίσητου ακροδεξιού υπουργού Εργασίας Α. Γεωργιάδη αποτελεί μια ακόμα επίθεση στα εργατικά κεκτημένα αφού, μεταξύ άλλων, εμβαθύνει την ποινικοποίηση και εγκληματοποίηση των ταξικών αγώνων και διεκδικήσεων. Με στόχο το τσάκισμα των απεργιών και των πολιτικών - ταξικών παρεμβάσεων το κράτος επιβάλλει ποινές φυλάκισης και βαριά πρόστιμα για καταλήψεις κτιρίων και περιφρούρηση των εργατικών κινητοποιήσεων. Η επίθεση εκτός από κατασταλτική στον κόσμο της εργασίας είναι και βαθιά ιδεολογική. Επιχειρείται η μετατροπή του «απεργοσπάστη» από φιγούρα λαομίσητη και περιθωριακή, φιγούρα που συμπυκνώνει την κοινωνική χλεύη και αποδοκιμασία, σε «ιερή αγελάδα». Επιχειρείται η απονοματοδότηση των σκληρών κοινωνικών και ταξικών αγώνων που δόθηκαν στην μεταπολίτευση,

η επικράτηση ενός νέου αφηγήματος για την ίδια την ιστορία και η εδραίωση εντέλει της ακροδεξιάς/ νεοφιλελεύθερης ιδεολογικής ηγεμονίας που θα κανονικοποιεί τη φτώχεια, τη συστημική βία, τον πόλεμο.

Το νομοσχέδιο βέβαια δεν περιορίζεται μόνο σε κατασταλτικού τύπου διατάξεις. Ως συνέχεια των μνημονιακών δεσμεύσεων για τις «βέλτιστες πολιτικές ανταγωνιστικότητας στην αγορά εργασίας», διαμορφώνει συνθήκες ακόμα μεγαλύτερης κερδοφορίας του κεφαλαίου και υποτίμησης της εργατικής τάξης, η οποία αντιμετωπίζεται από κράτος και εργοδοσία ως ακόμα πιο φθινό εξάρτημα και ευέλικτο δυναμικό χωρίς δικαιώματα. Η γενίκευση και νομιμοποίηση της ευέλικτης εργασίας χωρίς όρια, μια ρύθμιση που μεταξύ άλλων λειτουργεί ευνοϊκά για τα αφεντικά αφού δεν απαιτείται η πληρωμή των αυξημένων αποδοχών που δικαιούται να λαμβάνει ο εργαζόμενος για τις υπερωρίες, ακυρώνει ακόμα και τις εργατικές κατακτήσεις του προηγούμενου αιώνα μέσα από τις οποίες η εργατική τάξη εξασφάλιζε 8 ώρες εργασίας και 16 ώρες ελεύθερου χρόνου και ύπνου. Ο Άδωνις Γεωργιάδης μαζί με τα ΜΜΕ, υπό το άγρυπνο βλέμμα και την καθοδήγηση Αμερικάνων επικοινωνιολόγων εξειδικευμένων να βαφτίζουν το κρέας ψάρι, προβαίνουν καθημερινά σε μια εκστρατεία ανακατασκευής της αλήθειας, διατυπώνοντας ψέματα και μισές αλήθειες ώστε να παρουσιάσουν το ν/σ σαν φιλεργατικό. Η ανάγκη των εργαζομένων για αύξηση των ωρών εργασίας που προκύπτει ως στυγνός εκβιασμός εξαιτίας του χαμηλού βασικού μισθού που δεν αρκεί ούτε για τα βασικά την ώρα που το κύμα ακρίβειας τσακίζει το λαϊκό εισόδημα, παρουσιάζεται εντέχνως σαν ελεύθερη επιλογή του εργαζομένου, αντίστοιχα όπως η απάτη του «καλαθιού της νοικοκυράς» παρουσιαζόταν από τον ίδιο γκεμπελίσκο της κυβέρνησης ως η λύση για της ανατιμήσεις.

Ελεύθερη επιλογή είχε ο εργάτης στην ΕΒΓΑ που δούλευε 12ωρα συνεχής και πέθανε πάνω στη μηχανή; Ελεύθερη επιλογή είχε ο εργάτης στα Ναυπηγεία Ελευσίνας που δούλευε ντάλα μεσημέρι και πέθανε; Ή

μήπως ελεύθερη επιλογή είχε ο Μιχάλης που ξεψύχησε στο παρκάκι της Καλλιθέας επειδή υποχρεώθηκε εν μέσω καύσωνα να εργαστεί;

Η θεσμοθετημένη αύξηση του χρόνου εργασίας υπερβαίνοντας ακόμα και τα όρια της ανθρώπινης αντοχής και η ένταση της εκμετάλλευσης οδηγεί όλο και μεγαλύτερα τμήματα της ανειδίκευτης εργατικής τάξης και ειδικά της νεολαίας σε ένα κύμα «εποχιακής μετανάστευσης» ή αλλιώς σε « φθινό εργατικό δυναμικό» που αναζητά εργασία με καλύτερους μισθούς σε χώρες κυρίως της βόρειας Ευρώπης. Η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης που ορισμένες φορές αποβαίνει δολοφονική για την εργατική τάξη στον αγώνα για την επιβίωση, διογκώνει το άγχος και τα ψυχικά νοσήματα, εθίζοντας τους εργαζόμενους/ες συχνά σε εξαρτησιογόνες ουσίες που αυξάνουν την αποδοτικότητα και την ενέργεια ώστε να βγει η βάρδια. Σε κάθε περίπτωση, για τις προσωπικές και οικογενειακές σχέσεις, για τον ελεύθερο χρόνο και για την ψυχική και σωματική υγεία του εργαζόμενου λαού η εφαρμογή του ν/σ θα είναι εξοντωτική».

Μέσα στο ασφυκτικό περιβάλλον που διαμορφώνεται για την εργατική τάξη και την πληττόμενη κοινωνική βάση οφείλουμε να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την ανασυγκρότηση των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων. Να βρεθούμε στους δρόμους του αγώνα, σε κάθε σχολείο, σχολή, γειτονιά οργανώνοντας την κοινωνική αυτοάμυνα και διεκδικώντας ότι μας ανήκει. Γιατί κανένα «τέλος της ιστορίας» δεν ήρθε, γιατί η κρατική-καπιταλιστική βαρβαρότητα δεν αποτελεί μια αναπόδραστη συνθήκη. Γιατί η προοπτική δεν βρίσκεται στον ατομικό αγώνα δρόμου για επιβίωση αλλά στον αγώνα και στην αλληλεγγύη. Γιατί για να ανασάνουμε πρέπει να αντισταθούμε. Γιατί για να ζήσουμε μια ζωή με αξιοπρέπεια πρέπει να αγωνιστούμε.

Ραντεβού στους δρόμους, εκεί που αναπνέει η ζωή...

Το φόντο της νέας σχολικής χρονιάς, ένας ζωντανός εφιάλτης...

Στις 11 του Σεπτέμβρη άνοιξαν τα σχολεία, -18 για τη Θεσσαλία που είναι βυθισμένη στα λασπόνερα θρηνώντας τους νεκρούς της-, στο φόντο της άνευ προηγουμένου κρατικής επίθεσης, τόσο εις βάρος των εκπαιδευτικών και των εργαζομένων στα σχολεία, όσο και εις βάρος των μαθητών και των οικογενειών τους. Η επιχείρηση της αποδόμησης και καταπάτησης των κεκτημένων και των αγώνων του χθες που διαμόρφωσαν σε έναν βαθμό το σημερινό δημόσιο σχολείο βρίσκεται σε εξέλιξη παίρνοντας οριακές διαστάσεις. Ενώ σχολείου που αντί σήμερα να αποτελεί αγαθό για την κοινωνική πλειοψηφία, επιχειρείται να μετατραπεί σε ένα πεδίο στο οποίο θα ακμάζουν οι «αριστοκράτες» και οι έχοντες, ενώ οι μη έχοντες, οι ταξικά ασθενέστεροι, οι κοινωνικά περιθωριοποιημένοι, οι αποκλίνοντες, οι διαφορετικοί, αλλά ακόμη και αυτοί που απλά έτυχε να μένουν σε απόμακρο μέρη της χώρας, θα αποτελούν μη προνομιακό πεδίο και ή θα αποκλείονται ή θα αναγκάζονται να μάθουν από πρώτο χέρι τι πάει να πει πειθάρχηση, υποταγή και εντατικοποίηση, χαρακτηριστικά αναγκαία για την αναπαραγωγή του σημερινού συστήματος εξουσίας.

Δεν είναι τυχαίες άλλωστε οι αλληπάλληλες μορφές, εξοντωτικές εξετάσεις στις διάφορες τάξεις -βλ. PISA, τράπεζα θεμάτων κτλ-, η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής για να την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση που οδήγησε στον αποκλεισμό χιλιάδων μαθητών από τις σχολές, τα απαιτητικά και ογκώδη προγράμματα σπουδών στα σχολεία που πραγματικά εξοντώνουν μαθητές και καθηγητές που προσπαθούν άρον άρον να καλύψουν την ύλη και οδηγούν πολλούς μαθητές στην επί πληρωμή φροντιστηριακή ενίσχυση, η τηλεκαίτευση που

ήρθε για να μείνει, αλλά και φυσικά η καταστολή των μαθητικών κινητοποιήσεων και καταλήψεων που με «με όλα τα μέσα» επιχείρησε να πνίξει τις φωνές των μαθητών.

Και για τους εργαζόμενους στα σχολεία βέβαια, η κατάσταση είναι εξίσου οριακή. Εκπαιδευτικοί λάστιχα, που τρέχουν τελευταία στιγμή με το καθεστώς του αναπληρωτή -δηλαδή του εργαζόμενου ελαστικής εργασίας- να καλύψουν πάγιες ανάγκες των σχολείων, διαλύοντας κάθε χρόνο τις ζωές τους αφού δεν μπορούν να κάνουν κανενός είδους προγραμματισμό. Εκπαιδευτικοί, που ακόμη και μέσα στις αντίξοες συνθήκες της πλημμύρας αντιμετώπιστηκαν ως απλοί αριθμοί που όφειλαν να διασχίσουν τη χώρα για να δώσουν ένα απλό παρόν (!) και αυτό γιατί προσλήφθηκαν τελευταία στιγμή μόλις πριν το άνοιγμα των σχολείων. Αν δεν το έκαναν μάλιστα, θα έχαναν τη δουλειά τους με δώρο ποινή 2 χρόνων από το ίδιο το κράτος που οφείλεται για την εγκληματική πλημμύρα στη Θεσσαλία. Σημειωτέο, πως μέσα σε αυτούς υπήρχαν και πολλές μωρομάνες, λεκώνες και εγκυμονούσες που αναγκάστηκαν μέσα σε όλες αυτές τις συνθήκες να διασχίσουν τη χώρα με τεράστιο κίνδυνο.

Εκπαιδευτικοί, που κάθε μέρα με το άνοιγμα των σχολείων έρχονται αντιμέτωποι με τις αδηφάγες, αυταρχικές και ισοπεδωτικές επιδιώξεις του κράτους. Μειώσεις σε προσωπικό (στην Α' φάση προσλήψεων, η κάλυψη ήταν 28.353 προσλήψεις για περίπου 47.000 κενά), σκόπιμη ομηρία όσων διορίστηκαν τα τελευταία χρόνια στο καθεστώς του δόκιμου υπαλλήλου, ατέρμονες επιμορφώσεις που κουρελιάζουν το ωράριο και τα εργασιακά κεκτημένα, γραφειοκρατία, μέντορες και συντονιστές μέσα στα σχολεία, αδιαφάνεια τοποθετήσεων εκπαιδευ-

τικών, εμπαιγμός, συγχωνεύσεις τμημάτων, κλείσιμο σχολείων, αποξένωση από συναδέλφους και μαθητές, διώξεις, τρομοκρατία και συν τις άλλους αξιολόγηση εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων που έρχεται να κορυφώσει την επίθεση απέναντι στην εκπαιδευτική κοινότητα αμβλύνοντας τις ταξικές αντιθέσεις, πειθαρχώντας μαθητές και καθηγητές γίνεται το όχημα για την υποταγή στο τέρας που κατασπαράζει συνολικά τις ζωές μας.

Στον αντίποδα, εκρηκτικό είναι το μείγμα στην πλευρά της εκπαιδευτικής κοινότητας. Κινητοποιήσεις ξεπηδούν κατά τόπους, αλλά αποτελεί ζητούμενο το πώς η αγανάκτηση και η δυσφορία θα βρουν αγωνιστική προοπτική. Οι αγώνες τους προηγούμενου διαστήματος, έδειξαν τα όρια των συνδικαλιστικών ηγεσιών αλλά και την προοπτική των συλλογικών αγώνων. Ο γραφειοκρατικός συνδικαλισμός φάνηκε να λυγίζει μπροστά στην επίθεση του κράτους, αλλά η στροφή στα σωματεία, στη συλλογική οργάνωση και τις συνελεύσεις της βάσης συνεχίζουν να αποτελούν τις πραγματικές διεξόδους αντεπίθεσης. Πολλά θα κριθούν στη νέα σχολική χρονιά. Ήδη κινητοποίηση της ΕΛΜΕ Πειραιά έσπασε στην πράξη τον αυταρχισμό και την τρομοκρατία του ΥΠΑΙΘΑ, αντικρούοντας την απειλή για προσαγωγές μέσα στα γραφεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που κάλεσε την αστυνομία. Έδωσε ελπίδα πως παρά τις διώξεις και τις απειλές ο δρόμος είναι ανοιχτός για τους αγώνες που έρχονται, μπορούμε να τον διαβούμε και στο τέλος να νικήσουμε.

Κυριακή Β.

Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (Π.Φ.Υ):

Η κρίσιμη ώρα είναι τώρα

Τους τελευταίους μήνες οι καταγγελίες των εργαζομένων της Π.Φ.Υ διαδέχονται η μία την άλλη. Τα κέντρα υγείας και τα περιφερειακά ιατρεία, η ραχοκοκκαλιά του Ε.Σ.Υ, αλλά και τα περιφερειακά Νοσοκομεία βρίσκονται αντιμέτωπα με την μεγαλύτερη υποβάθμιση που έχει συντελεστεί τις τελευταίες δεκαετίες, με ολέθριες συνέπειες τόσο για τους εργαζομένους αλλά ιδίως για τις τοπικές κοινωνίες, οι οποίες βλέπουν την υγεία τους να θυσιάζεται στο βωμό της εμπορευματοποίησης και του κέρδους.

Η κατάσταση διάλυσης που επικρατεί περιγράφεται με αρκετά γλαφυρό και κατανοητό τρόπο από την ανακοίνωση του "Πανελλαδικού Συντονισμού Ιατρών Υπηρεσίας Υπαίθρου" (αγροτικών ιατρών): (...) Πλήρως υποστελεχωμένα νοσοκομεία εφημερεύουν δίχως βασικές ειδικότητες και με ελάχιστες διαθέσιμες κλίνες, ενώ ιατροί μετακινούνται υποχρεωτικώς από την μια υγειονομική δομή στην άλλη προκειμένου να «καλυφθούν υπηρεσιακές ανάγκες», όπως διατείνονται οι ανευθυνο-υπεύθυνοι των Υγειονομικών Περιφερειών. Αγροτικοί ιατροί αποσπώνται από τις θέσεις τους ώστε να καλύψουν τα Τμήματα Επειγόντων Περιστατικών (Τ.Ε.Π.) νοσοκομείων, τα οποία πλείστες φορές εφημερεύουν χωρίς καν την παρουσία ειδικευμένων επιμελητών. Κέντρα Υγείας και Περιφερειακά Ιατρεία παραμένουν δίχως μόνιμους ιατρούς, εξοπλισμό και υποδομές. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι αγροτικοί ιατροί γινόμαστε καθημερινά έρμαιο απειλών και εκβιασμών από τις διοικήσεις των νοσοκομείων και τις υγειονομικές περιφέρειες. Τα παραπάνω αποτελούν μονάχα μία συνοπτική εικόνα της τραγικής κατάστασης που επικρατεί στο Ε.Σ.Υ. σε όλη τη χώρα".

Η κατάσταση για όσους ζουν στην περιφέρεια και ιδιαίτερα σε απομακρυσμένες ηπειρωτικές ή νησιωτικές περιοχές είναι ακόμα πιο τραγική από όσο ίσως φαντάζεται κάποιος που δεν την βιώνει καθημερινά από πρώτο χέρι. Αν ένας άνθρωπος χρειαστεί γιατρό στις περιοχές αυτές το πιθανότερο είναι ότι δεν θα μπορέσει να βρει άμεσα στην περιοχή του (γιατί αυτός θα υπηρετεί κάπου αλλού εξαιτίας των ελλείψεων). Έτσι, θα πρέπει να περιμένει για ώρες ένα ασθενοφόρο (αν υπάρχει και είναι διαθέσιμο) έτσι ώστε να μεταφερθεί στην κοντινότερη πρω-

τοβάθμια δομή η οποία θα έχει ελάχιστους ιατρούς, χωρίς τα απαραίτητα μέσα για να εξεταστεί διεξοδικά (εργαστηριακές εξετάσεις, ακτινογραφία κ.ο.κ). Σε αυτήν την περίπτωση θα πρέπει να συνεχίσει το ταξίδι του προς το κοντινότερο περιφερειακό νοσοκομείο, το οποίο το πιθανότερο είναι να έχει και πάλι τεράστιες ελλείψεις, κάτι που αυξάνει τις πιθανότητες να συνεχιστεί το ταξίδι αυτού του ανθρώπου προς το κοντινότερο τριτοβάθμιο νοσοκομείο, χιλιόμετρα μακριά από τον τόπο κατοικίας του. Η κατάσταση αυτή, η διάλυση δηλαδή της Π.Φ.Υ, πέρα από την ταλαιπωρία και τον κίνδυνο που ελλοχεύει για τους ασθενείς, επιβαρύνει άμεσα και τα μεγάλα νοσοκομεία, καθώς ένας από τους βασικούς ρόλους που θα έπρεπε να διαδραματίζουν τα κέντρα υγείας είναι να "κρατάνε" όσα περιστατικά θεωρούνται πιο απλά και καθημερινά, έτσι ώστε να αποσυμφορρίζονται τα μεγάλα νοσοκομεία και να μην βουλιάζουν καθημερινά. Επομένως, η υποβάθμιση των δομών αυτών έχουν διπλό αρνητικό αντίκτυπο στην κοινωνία και στο σύστημα υγείας.

Είναι γεγονός, ότι η κατάσταση αυτή δεν είναι καινούργια και δεν έρχεται να εμφανιστεί ως κεραυνός εν αιθρία. Τις τελευταίες δεκαετίες και ιδιαίτερα από το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης και έπειτα, το κράτος έχει επιχειρήσει με κάθε τρόπο να υποβαθμίσει την δημόσια υγεία, κάτι το οποίο αποτυπώνεται μέσα από το κλείσιμο και τις συγχωνεύσεις νοσοκομείων, την μείωση του προσωπικού και των ειδικοτήτων στις δομές της πρωτοβάθμιας, το κλείσιμο κέντρων υγείας και αγροτικών ιατρείων. Ακόμα και κατά την περίοδο της υγειονομικής κρίσης, παρά το γεγονός ότι έγινε πιο εμφανής από ποτέ τόσο η σημασία και η αναγκαιότητα όσο και η υποστελέχωση του δημόσιου συστήματος υγείας, το κράτος αρνήθηκε πεισματικά να ενισχύσει το Ε.Σ.Υ. Δεν προχώρησε ποτέ σε μαζικές προσλήψεις, δεν αναβάθμισε τις υποδομές, ούτε ενίσχυσε τον υλικοτεχνολογικό εξοπλισμό. Αντίθετα, πριμοδότησε με όποιον τρόπο μπορούσε τον ιδιωτικό τομέα, τις μεγάλες ιδιωτικές κλινικές, και προκαλούσε όλη την κοινωνία όταν, ο ίδιος ο πρωθυπουργός, υιοθετούσε αναλύσεις σύμφωνα με τις οποίες δεν πρέπει να ενισχυθούν παραπάνω τα νοσοκομεία (π.χ με την

δημιουργία ΜΕΘ) γιατί αφενός δεν έχει φανεί ότι βοηθάνε τους ασθενείς και αφετέρου μετά την λήξη της πανδημίας όλες αυτές οι υποδομές θα ήταν περιττές και θα αποτελούσαν ένα τεράστιο δημοσιονομικό κόστος. Όλα αυτά φανερώνουν πως η διάλυση της δημόσιας υγείας δεν αποτελεί παρένθεση, ούτε έργο μιας και μόνο κυβέρνησης, αλλά κεντρική πολιτική γραμμή η οποία αποσκοπεί στην παράδοση της υγείας στα χέρια του κεφαλαίου και στην μετατροπή της από κοινωνικό αγαθό σε εμπόρευμα που αγοράζεται και πουλιέται με βάση τους νόμους της αγοράς.

Καθώς λοιπόν η υγεία τείνει να μετατραπεί σε προνόμιο λίγων προνομιούχων, είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και να υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο την δημόσια υγεία. Ήδη, το τελευταίο διάστημα βλέπουμε διαρκώς καταγγελίες και απόπειρες οργάνωσης τόσο από νέους γιατρούς όσο και από το σύνολο των υγειονομικών σε όλη τη χώρα. Οι καταγγελίες των εργαζομένων που δημοσιεύονται το τελευταίο διάστημα και οι αντιστάσεις που ορθώνονται σε αρκετά σημεία της χώρας (από την Κρήτη και την Αρκαδία, ως την Κεφαλονιά και την Β. Ελλάδα) μας θυμίζουν πως τίποτα δεν τελειώνει και πως όσο ο κόσμος οργανώνεται και αγωνίζεται μπορεί να καταφέρει τα πάντα. Το ζήτημα της υπεράσπισης του Ε.Σ.Υ μας αφορά όλους. Αφορά όλους τους εργαζομένους, τις τοπικές κοινωνίες, τον καθένα και την καθεμία που γνωρίζει πως αν παραδοθεί η υγεία στο κεφάλαιο, τότε δεν θα έχει ούτε την επιλογή να σώσει τη ζωή του και τη ζωή των αγαπημένων του αν εμφανιστεί η οποιαδήποτε ανάγκη. Όσο λοιπόν και αν τρίβουν τα χέρια τους οι κυρίαρχοι και επιμένουν να ξεδιπλώνουν τον αντικοινωνικό τους σχεδιασμό, θα πρέπει να θυμούνται πως την τελευταία λέξη την λέει πάντα ο λαός. Και πως όταν η οργή του λαού μετατρέπεται σε "μεγάλο, φουσκωμένο ποτάμι" τότε τίποτα δεν μπορεί να την σταματήσει.

Ανδρέας Κ.

Οι μελέτες θα παραμείνουν μελέτες

Και οι αυτοурγοί θα είναι πάντα το κράτος κι οι καπιταλιστές

Όσοι ασχολούνται με τον κλάδο του στρατηγικού σχεδιασμού γνωρίζουν πολύ καλά πως υπάρχουν, πια, τρομερά εργαλεία πρόληψης και αποτύπωσης οποιουδήποτε κινδύνου επηρεάζει την πόλη.

Ειδικά στο κομμάτι της πρόβλεψης «φυσικών» φαινομένων και της αστικής ανθεκτικότητας, όπως κι επίσημα ονομάζεται στον κλάδο και θα λέγαμε πως είναι και της μόδας, η δουλειά που γίνεται από τους μελετητές τα τελευταία χρόνια είναι πολλή και σπουδαία. Κι αυτό, πέραν των κατευθύνσεων που ορίζονται θεσμικά από την ΕΕ, γιατί απαντούν-ως οφείλουν οι χωροτάκτες- σε πραγματικά προβλήματα των σύγχρονων κοινωνιών. Αυτών των κοινωνιών που έχουν δομηθεί πάνω στην υπερεκμετάλλευση της φύσης και της υπερεξάντλησης των φυσικών πόρων, στα μεγάλα επενδυτικά έργα, στην αυθαιρεσία στη δόμηση και την αξιοποίηση των καμένων και κατεστραμμένων εδάφων προς πάσης φύσεως επενδυτική αξιοποίηση από το κεφάλαιο με ό, τι όλα αυτά συνεπάγονται.

Έτσι η δουλειά όλων αυτών των μελετητών και των ερευνητών συνηθίζεται να παρουσιάζεται στο ευρύ κοινό από τις εκάστοτε κυβερνήσεις ως μέτρα πρόληψης και σχεδιασμού. Τι γίνεται όμως όταν οι μελέτες παραμένουν μελέτες;

Στην παρακάτω εικόνα βλέπουμε με γκρι η ζώνη πλημμύρας 100 ετών (δηλαδή με πιθανότητα 1% να

συμβεί κάθε έτος) που είχε μοντελοποιηθεί στα Σχέδια Διαχείρισης Κινδύνων Πλημμύρας για τη Θεσσαλία και είναι αναρτημένο στο site του ΥΠΕΚΑ από το 2018. Με μαύρα τετράγωνα η πλημμυρική ζώνη του φαινομένου Daniel όπως δημοσιεύτηκε από το Copernicus, η οποία ταιριάζει σε όλη του την έκταση με την πρόβλεψη.

Στο «φαινόμενο Daniel» έβρεξε σε μια πολύ μεγάλη επιφάνεια της Θεσσαλίας με αποτέλεσμα ταυτόχρονα αρκετοί από τους ποταμούς είτε να υπερχειλίσουν, είτε να αδυνατούν να παραλάβουν τα πλημμυρικά νερά της πεδιάδας. Αυτούς τους μηχανισμούς πλημμύρας ου-

σιαστικά προσομοίωσαν και τα Σχέδια Διαχείρισης κι επειδή ήταν υποχρεωμένα να δώσουν ένα στιγμιότυπο της μέγιστης πλημμύρας σε όλη τη Θεσσαλική πεδιάδα, έτρεξαν ταυτόχρονα όλα τα μοντέλα των ποταμών θεωρώντας ουσιαστικά ταυτόχρονη βροχόπτωση σε όλη την πεδιάδα. Τα ίδια Σχέδια πρότειναν και μία σειρά από μέτρα και παρεμβάσεις σε στρατηγικό επίπεδο, είτε πιο τεχνικές, είτε πιο διαχειριστικές με σκοπό τη μείωση του κινδύνου πλημμύρας. Φυσικά, τίποτα από όλα αυτά δεν προχώρησε στη φάση της υλοποίησης και η αλήθεια είναι πως δεν περιμέναμε και κάτι διαφορετικό πέραν του 112, ως επικοινωνιακό πια εργαλείο της εν λόγω κυβέρνησης.

Υπάρχουν τα εργαλεία για να μελετήσουμε και να προβλέψουμε σε μεγάλο βαθμό τέτοια φαινόμενα. Υπάρχουν μελετητές που κάνουν τρομερή δουλειά στα Πανεπιστήμια και τα ερευνητικά κέντρα για την προστασία της φύσης και των κοινωνιών. Δεν υπάρχει η πολιτική βούληση ούτε από αυτή ούτε από καμία κυβέρνηση για την προστασία της ζωής και για την αξιοπρεπή διαβίωση των ανθρώπων. Η δόμηση μιας άλλης κοινωνίας και η προστασία της είναι και θα είναι έργο δικό μας, όσων βάλλονται σε αυτό το κό-

Μαρία Μ.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΔΕΞΙΑΣ: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΚΑΣΣΕΛΑΚΗ

Αν και το μίρασμα της εξουσίας μεταξύ δυο ή και –σπανιότερα– τριών κομμάτων αποτελεί ένα σύνθετο φαινόμενο, τουλάχιστον στις λεγόμενες αστικές δημοκρατίες της Δύσης ο μονοκομματισμός δεν είναι κάτι που βλέπουμε συχνά. Οι λόγοι γι' αυτό είναι μάλλον αρκετοί, σχηματικά όμως μπορούμε να τους συμπυκνώσουμε σε δυο. Από την πλευρά των από τα κάτω, ένας μοναδικός εξουσιαστικός φορέας είναι κατά πάσα πιθανότητα αδύνατο να χωρέσει όλες τις κοινωνικές δυναμικές, τα συμφέροντα, τα ιδεολογήματα, καθώς και την εντέχνως συντηρημένη από τους κυρίαρχους μισαλλοδοξία που μαστίζει τα μικροαστικά, εργατικά και λούμπεν κομμάτια. Όσον αφορά τους από τα πάνω, πέραν της ταξικής ενότητας που συνθηθίζουν να επιδεικνύουν κάθε φορά που η κυριαρχία τους απειλείται από κάποια κοινωνική αναταραχή, οι μεταξύ τους διαμάχες, τα διαφορετικά συμφέροντα και ο τρόπος διαχείρισης των κρίσεων που επιλέγει κάθε κομμάτι της αστικής τάξης ως πλέον δόκιμο για το ίδιο, καθιστούν αδύνατη τη σύμπλευσή τους κάτω από τη σημαία ενός μόνου κομματικού μηχανισμού.

Η συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ και η ισχυροποίηση της ΝΔ (με την παράλληλη εισβολή διαφόρων ακροδεξιών μορφωμάτων σε μια βουλή από την οποία απουσιάζει σε μεγάλο βαθμό το στοιχείο της αριστεράς) φέρνει την Ελλάδα σε μια αρκετά πρωτόγνωρη κατάσταση στην οποία φαίνεται πως το πολιτικό κουμάντο γίνεται από ένα μόνο κόμμα – το κυβερνών. Μάλιστα, δεν πρόκειται απλώς για μια αυτοδύναμη και ιδιαίτερα ισχυρή κυβέρνηση, αλλά και για μια πλήρως συντηρητική κοινοβουλευτική ατζέντα, μιας και τα περισσότερα μικρά κόμματα τοποθετούνται δεξιότερα της ΝΔ. Όσο και αν διάφοροι αστικοί κύκλοι πανηγυρίζουν με τη συγκεκριμένη έκβαση, φαντάζει εξαιρετικά απίθανο το σύνολο των από τα πάνω να συντάσσεται με μια τέτοια τροπή. Είναι δεδομένο πως η ΝΔ εξυπηρετεί αρκετά και ισχυρά συμφέροντα εντός κι εκτός συνόρων, ακόμα κι έτσι όμως ένα τμήμα της ντόπιας αστικής τάξης φαίνεται να θεωρεί εαυτόν όχι αρκετά ευεργετημένο και να αποστασιοποιείται αναζητώντας έναν νέο πολιτικό εκφραστή των συμφερόντων του.

Η υποψηφιότητα του εφοπλιστή Στέφανου Κασσελάκη για την αρχηγία του ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί παρά να αντιμετωπιστεί ως μια τέτοια απόπειρα. Σε έναν δυτικό κόσμο όπου η alt-right τείνει να γίνει mainstream στη θέση της παραδοσιακής δεξιάς, αποπολιτικοποιώντας και την ίδια στιγμή επιθετικοποιώντας τον λόγο της, οξύνοντας ολοένα πιο συντηρητικά κοινωνικά αντανακλαστικά με μια όμως λιγότερο έντονη πολιτική ταυτότητα ως ενωτικό στοιχείο της βάσης της, η άλλη πλευρά της αστικής πολιτικής διαχείρισης επιλέγει να φαρέψει σε θολά νερά βάζοντας ως στόχο την «εναλλακτική» προοδευτική νεολαία, τις μειονότητες και τις κοινωνικές ομάδες που διεκδικούν την ορατότητά τους. Ασφαλώς φροντίζοντας επιμελώς να αφαιρεί από τους παραπάνω την ταξική τους συνείδηση και τα στοιχεία που τους συνδέουν με τον υπόλοιπο κοινωνικό ιστό, ικανοποιώντας για τα μάτια του κόσμου και με όρους δικαιωματούχου τα ειδικά ζητήματα προβληματισμού τους, κατορθώνει παράλληλα να αποστερεί τα ανταγωνιστικά κινήματα από εν δυνάμει αγωνιζόμενους ανθρώπους και να δημιουργεί τη δική της μερίδα ψηφοφόρων και υποστηρικτών. Κι όπως ακριβώς η alt-right πατά πάνω στις

πλάτες των incels, των συνωμοσιολόγων και των μισαλλόδοξων νεο-συντηρητικών για να δημιουργήσει ριζώματα, έτσι η αντίπαλή της αστική πλευρά χτίζει τη βάση της στα θεμέλια της ενσωμάτωσης και της απο-επικινδυνότητας του political correctness.

Η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ και η εκτίναξη της ΝΔ δημιούργησαν ένα μονοκομματικό σκηνικό το οποίο δεν μπορεί να βολέψει όλα τα αστικά συμφέροντα εξίσου. Την ίδια στιγμή αποστερεί από την κυριαρχία τον εναλλακτικό διαχειριστή καταστάσεων που θα κουλαντρίζει την κοινωνική δυσάρεσκεια και θα προβάλλει ένα πιο προοδευτικό προφίλ. Ακόμα και αν το ίδιο το μπτσοτακικό κόμμα δεν επιθυμεί κάτι τέτοιο, στην πραγματικότητα χρειάζεται ένα αντίπαλο δέος που θα κρατά τις ισορροπίες και θα εξασφαλίζει κοινωνική ειρήνη και συστημική συμπόρευση στους κόλπους των κομμάτων που αντιδρούν στη δεξιά πολιτική διαχείριση. Φαίνεται λοιπόν πως έπειτα από μια μακρά περίοδο κοινωνικών αναταραχών, η λήξη της μεταπολίτευσης και το τέλος των μετασχηματιστικών οραμάτων είναι η κυρίαρχη επιδίωξη, η βασική ανάγκη της άρχουσας τάξης. Κάτι τέτοιο μπορεί να έχει ως παράδειγμα πλεύσης τις ΗΠΑ, όπου Δημοκρατικοί και Ρεπουμπλικανοί εναλλάσσονται, με ελάχιστες διαφοροποιήσεις όσον αφορά την εξωτερική και την οικονομική πολιτική που ακολουθούν, συγκρουόμενοι κυρίως επικοινωνιακά όσον αφορά τον δικαιωματούχο και την κοινωνική ατζέντα τους, επί της ουσίας δε όσον αφορά το ποια αστικά/καπιταλιστικά συμφέροντα επιλέγει το καθένα από τα δυο κόμματα να υπηρετήσει. Και αν αυτή τη στιγμή χάριν της σύγκρισης θέτουμε στη θέση των Ρεπουμπλικανών τη δική μας ΝΔ, ένας αναγεννημένος (νεκραναστημένος ίσως) ΣΥΡΙΖΑ πιθανόν ταιριάζει καλύτερα από κάθε άλλο κόμμα στον ρόλο του αντίστοιχου εγχώριου αντίπαρου.

Στο παραπάνω πολιτικό μόνιμο, ο Κασσελάκης φαντάζει ο καταλληλότερος αρχηγός. «Αυτοδημιούργητος» εφοπλιστής, απόφοιτος αμερικανικού πανεπιστημίου, μορφωμένος, νεαρός και επιτυχημένος, ένας προοδευτικός άριστος ηγέτης κόντρα στη συντηρητική αριστεία της μπτσοτακικής ΝΔ. Παίζοντας το σύγχρονο επικοινωνιακό «alt» παιχνίδι, που θέλει την εικόνα του πολιτικού προσώπου απαλλαγμένη από τα ιδεολογήματα του παρελθόντος, στοχευμένη κυρίως στην trendy δημοτικότητα του και στηριγμένη κατά βάση στο άτομο παρά στο πολιτικό σύνολο, ενάντια στην επικρατούσα alt-right εμφανίζεται ως το εγχώριο χαρτί της νέας alt-left – μιας εναλλακτικής αριστεράς απαλλαγμένης από τα ιδεολογικά σχήματα του παρελθόντος, απαλλαγμένης από το φάντασμα του κομμουνισμού και των εξεγερσιακών κινήματων, δίχως ούτε τύποις όραμα για κάποιον κοινωνικό μετασχηματισμό. Κοινώς, μιας αριστεράς τέλεια προσαρμοσμένης στο «τέλος της ιστορίας», έτοιμης να εκπροσωπήσει ένα κομμάτι της αστικής τάξης και του κεφαλαίου εξίσου αποτελεσματικά με τη δεξιά.

Ρωμανός Γ.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΑ ΦΥΤΙΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΑΝΑΜΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΘΑ ΠΑΡΟΥΝ ΠΑΛΙ ΦΩΤΙΑ

Απομαγνητοφώνηση της παρουσίασης του βιβλίου "Έτρεχα και σκεφτόμουν την Άννα" με τη συμμετοχή του Πασκουάλε Αρπατάντζελο στην πόλη της Πάτρας στις 8 Οκτώβρη 2022.

Όλοι οι κύκλοι αγώνα, ακόμα και όταν πττούνται, αφήνουν πίσω τους ίχνη. Το ίδιο έγινε και στη δική μας περίπτωση. Η ήττα μας δεν οδήγησε στην εξαφάνισή μας από το κοινωνικό προσκήνιο. Φιτίλια μείνανε αναμμένα σε διάφορα κοινωνικά και ταξικά πεδία κι αυτό κατορθώθηκε μόνο με την αποφασιστικότητα χιλιάδων ανθρώπων, οι οποίοι, παρά τις δυσμενείς συνθήκες που είχαν αρχίσει να διαμορφώνονται από ένα σημείο κι έπειτα, δεν παραιτήθηκαν, δεν πήγαν σπίτι τους αλλά συνέχισαν να αγωνίζονται, αφήνοντας τουλάχιστον το ίχνος τους. Κατάφεραν κατά κάποιο τρόπο να υπάρξει συνέχεια και να κληροδοτήσουν τη μαρτυρία τους στις επόμενες γενιές. Κι αυτό είναι σημαντικό, γιατί αφήνει την παρακαταθήκη, ώστε, με τις κατάλληλες προϋποθέσεις, να γίνουν και πάλι εύφλεκτα τα κοινωνικά πεδία σε κάθε χώρα και να πάρουν φωτιά, όπως πριν λίγες δεκαετίες.

από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

«Σε μια κοινωνία, που είναι διαιρεμένη σε τάξεις όπως η καπιταλιστική, δε μπορεί να υπάρχει κοινή Μνήμη. Η Μνήμη είναι κι αυτή πεδίο ταξικού πολέμου, πεδίο διεκδίκησης και αποδεικνύει, όσο κι αν την λασπολογήσουν και αν την διαστρεβλώσουν, όπως συνέβη στην Ιταλία με εμάς αλλά και στην Ελλάδα με την 17 Νοέμβρη και στη Γερμανία με την RAF, γεγονός παραμένει ότι δεν μπορούμε να έχουμε κοινή Μνήμη με τους εχθρούς μας. Στον πόλεμο ο καθένας κλαίει τα δικά του θύματα. Εμείς λοιπόν θρηνούμε τα δικά μας θύματα, τους δικούς μας νεκρούς. Για τους δικούς τους νεκρούς δε μας ενδιαφέρει καθόλου, όπως τον Άλντο Μόρο για παράδειγμα.»

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ;

Και φέτος το καλοκαίρι, για άλλη μια φορά, οι πυρκαγιές που ξέσπασαν από άκρη σε άκρη του ελλαδικού χώρου, άφησαν έναν τραγικό απολογισμό που βαραίνει τις τοπικές κοινωνίες και την ίδια τη φύση. Το γνωστό ρητό του λαού “κάθε χρόνο και χειρότερα” βρίσκει εφαρμογή και στη συγκεκριμένη περίπτωση, με τη γύμνια του κρατικού μηχανισμού να γίνεται ακόμα πιο έκδηλη. Η εγκληματική έλλειψη συγκροτημένης πολιτικής δασοπροστασίας και δασοπροστασίας, αλλά και συνολικά η εγκατάλειψη οποιασδήποτε πολιτικής πρόληψης και αντιμετώπισης φυσικών καταστροφών, στοιχίζουν κάθε χρόνο εκατοντάδες ανθρώπινες ζωές, αφήνουν πίσω τους ισοπεδωμένα χωριά, ρημαγμένη φύση. Και πως θα γινόταν, άλλωστε, αφού η μόνη “μέριμνα” του συστήματος δεν είναι η πρόληψη αντίστοιχων κρίσεων, αλλά η μετατροπή τους σε ευκαιρία για τη διεύρυνση της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Και φέτος, λοιπόν, στην Αλεξανδρούπολη, η πύρινη κόλαση, συνεπής στο ραντεβού της, μέσα στην καρδιά του Αυγούστου, ήρθε να αποτελειώσει ότι απέμεινε μετά το πέρας της περσινής καταστροφικής φωτιάς στο δάσος της Δαδιάς. Η διαφορά με πέρσι, ωστόσο, είναι πως αυτή τη φορά πρόκειται για μία βιβλική καταστροφή, με την καμένη γη να αγγίζει το 1 εκατομμύριο στρέμματα. Λογικό και επόμενο, λοιπόν, να μιλάμε για ένα επαύριο που προβλέπεται δυσόιωνο. Οι τεράστιες γεωργικές εκτάσεις που κήκταν δυσχεραίνουν τον βίο δεκάδων αγροτών και γεωργών, που στήριζαν την επιβίωσή τους στους καρπούς της γης. Αυτό συνεπάγεται μεγαλύτερη ανεργία και φτώχεια στην περιοχή, σε συνδυασμό με τις ανατιμήσεις και την εκτόξευση της ακρίβειας, γεγονός που έρχεται σε ακραία αντίθεση με τα κέρδη από τις πολεμικές μπίζνες που στήνονται από τους ντόπιους και ξένους δυνάστες. Όσο ο λαός πεινάει, καίγεται το σπίτι του, πλημμυρίζει το χωριό του, καταστρέφεται το βίος του, επενδυτές και επιχειρηματικοί κολοσσοί τρίβουν τα χέρια τους κάνοντας σχέδια για την ανάπλαση με όρους καπιταλιστικούς εκείνων των οικοπέδων γης που λιγουρεύονται, οι ιμπεριαλιστές στήνουν τις πολεμικές επιχειρήσεις τους, μετατρέποντας ολόκληρες πόλεις σε ορμητήρια, το κράτος εκβιάζει την κοινωνική συναίνεση, διαχέοντας τον ενδοταξικό κανιβαλισμό, φτιάχνοντας θύτες και θύματα μέσα στους κόλπους των φτωχών, εξαπολύοντας τα ένοπλα τάγματά του σε ένα δολοφονικό κυνήγι μαγισσών.

Αυτό το κυνήγι πήρε σάρκα και οστά στον Έβρο την περίοδο των καταστροφικών πυρκαγιών, με αποκορύφωμα την υπόθεση του φασίστα Τότα και την επίθεση στον αυτοοργανωμένο χώρο του Αναγνωστηρίου. Οι ένοπλοι πολιτοφύλακες που επιστρατεύθηκαν με κύριο εντολοδότη το ίδιο το κράτος και με το σινιάλο και τον συντονισμό ακροδεξιών κύκλων με επικεφαλής βουλευτές και λοιπούς χρήσιμους πλίσθιους, αποτελούν συνέχεια των πολιτοφυλακών που έδρασαν πλάι στον κρατικό μηχανισμό στα απάνθρωπα γεγονότα της κρίσης του 2020 με τις επαναπροωθήσεις, τους βασανισμούς και τις ληστείες απέναντι σε άμαχο πλήθος ανθρώπων, κατατρεγμένων, που προσπαθούσαν να περάσουν τα σύνορα. Ο βουλευτής Έβρου της Ελληνικής Λύσης Πάρης Παπαδάκης, πρόεδρος του “Αινήσιο Δέλτα”, των καλυβιωτών του δέλτα, υποκίνησε ανοικτά την οργάνωση των σύγχρονων αυτών ταγμάτων, τα οποία δρούσαν για μέρες με τις πλάτες και το σιγοντάρισμα σύσσωμου του κρατικού μηχανισμού, με την ενίσχυση των ακροδεξιών ρουφιανοπενών τοπικών ειδησεογραφικών και των καναλιών – μαγαζιών της κυβέρνησης. Το συνομοσιολογικό αφήγημα που ήθελε τους μετανάστες πράκτορες και εμπρηστές, σε μια περίοδο έντονης αγανάκτησης, λειτούργησε σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης, στρέφοντας τον πόλεμο στο εσωτερικό της τάξης, όσο το κράτος πέταγε από πάνω του το μερίδιο ευθύνης του στα

εξιλαστήρια θύματα της θανατοπολιτικής του. Σημεία και τέρατα αυτών των εγκληματικών και δολοφονικών ομάδων που έδρασαν τις μέρες αυτές, είναι η υπόθεση του Τότα και της απαγωγής δεκατριών μεταναστών, αλλά και πολλές μικρές ομάδες φασιστών, οι οποίοι οπλισμένοι με κάθε λογής αντικείμενο, δρούσαν σαν αυτόκλητοι σωτήρες, σύγχρονοι κυνηγοί κεφαλών, κάνοντας περιπολίες σε χωριά και στην πόλη, σπέρνοντας τον φόβο και την τρομοκρατία. Και πως θα γινόταν άλλωστε, αφού ο συντελούμενος εκφασισμός της τοπικής κοινωνίας πάει χέρι χέρι με τα ιμπεριαλιστικά σχέδια στην πόλη. Απαραίτητο συμπλήρωμα της μετατροπής της Αλεξανδρούπολης σε Νατοϊκό προγεφύρωμα, είναι ο συνεκτικός πατριωτικός κορμός και το τσάκισμα κάθε αντίστασης, η καταστολή όσων αγωνίζονται, είτε με οργανωμένες κρατικές είτε με παρακρατικές μεθοδεύσεις.

Όσο ο κόσμος της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας, του αγώνα, έχτιζε και άπλωνε δίκτυα αλληλεγγύης, ασπίδα πάνω από τους πληγέντες, τους φτωχούς και τους αδύναμους, οι ένοπλες παρακρατικές στρατιές αναλώνονταν σε πογκρόμ μεταναστών και ανθρωποκυνηγιά. Φτάνοντας στο σημείο να επιτεθούν και στον χώρο του Αναγνωστηρίου, στο πλαίσιο καλεσμένης αντιφασιστικής συγκέντρωσης για τους 18 απανθρακωμένους μετανάστες στη Δαδιά. Για τους κανίβαλους και τους εξουσιαστές αυτού του κόσμου, μπορεί οι ζωές των φτωχών, των ταλαιπωρημένων, των κατατρεγμένων, των αδύναμων και των περιθωριοποιημένων να μην μετράνε. Για όσους όμως θέλουν να λέγονται άνθρωποι, για όσους αγωνίζονται, οι δολοφονημένοι ταξικοί αδερφοί μας δεν πρόκειται να ξεχαστούν από τη συλλογική μνήμη. Ο αγώνας ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο και τα τσιράκια τους δεν πρόκειται να κοπάσει. Στιγμιότυπο του αγώνα αυτού είναι και η καλεσμένη αντιπολεμική, αντιφασιστική διαδήλωση στις 15 Οκτώβρη ενάντια στη μετατροπή της Αλεξανδρούπολης σε Νατοϊκό ορμητήριο, ενάντια στον διάχυτο εκφασισμό, κοινωνικό κανιβαλισμό και μισαλλοδοξία, απαραίτητα συμπληρώματα της πολεμοκάπηλης πολιτικής του ελληνικού κράτους. Είναι πιο αναγκαίο από ποτέ να βρεθούμε στον δρόμο του αγώνα, από την Αλεξανδρούπολη και τον Βορρά μέχρι τον Νότο, να μετρηθούμε και να αναμετρηθούμε με το σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, των πολέμων, του θανάτου.

Συνέλευση Κατάληψης Παλιού Νεκροτομείου

Αντώνης Καρυώτης: Ακόμα ένα θύμα της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας

Το βράδυ της Τρίτης 5/9, ο 36χρονος Αντώνης δολοφονείται απάνθρωπα στην προβλήτα του Πειραιά. Πιο συγκεκριμένα κατά τον απόπλου του «Blue Horizon» με προορισμό το Ηράκλειο Κρήτης, μέλη του πληρώματος σπρώχνουν από τον καταπέλτη του πλοίου τον Αντώνη επανειλημμένα με στόχο να του απαγορεύσουν την είσοδο στο επιβατηγό καράβι. Ο ίδιος κάνει την ισορροπία του στην τελευταία μοιραία απώθηση προς τα νερά πλέον, αφού το το πλοίο είχε ξεκινήσει, πέφτει στην θάλασσα και νίγεται βίαια στα απόνερα του πλοίου. Οι υπάλληλοι του «Blue Horizon», παρακολουθούν ατάραχοι τον φριχτό θάνατο του Αντώνη, ενώ φωνάζουν στο πλοίο να συνεχίσει την πορεία του.

Μάρτυρες επιβάτες καταγγέλλουν τα όσα έγιναν. «Τον κοίταξαν να βυθίζεται στο νερό και έδωσαν εντολή να αναχωρήσει το πλοίο «Όλοι φωνάζαμε τι κάνεις, τι κάνεις και το πλοίο ξεκινούσε κανονικά...»

Μάλιστα τονίζεται από τους επιβάτες πως ψευδώς μέλη του πληρώματος αναφέρουν πως ο άνθρωπος προσπάθησε να επιβιβαστεί την ώρα που ξεκινούσε το πλοίο και έπεσε μόνος του.

Τραγική δε είναι και η ανακοίνωση της εταιρείας η οποία ζητά συγγνώμη για την καθυστέρηση του δρομολογίου και τονίζει πως δεν φέρει καμία ευθύνη για τον θάνατο του Αντώνη.

Για ακόμη μια φορά, κράτος και κεφάλαιο, ως ακώριστοι συνεργάτες στο απάνθρωπο καπιταλιστικό σύ-

στημα δολοφονούν έναν άνθρωπο της τάξης μας. Γιατί ο Αντώνης ζούσε στις εργατικές κατοικίες στον Άγιο Νικόλαο Κρήτης μαζί με τα αδέρφια του, έχοντας χάσει την μητέρα του, χωρίς δουλειά, χωρίς εισόδημα, γιατί σε ετούτο το σάπιο σύστημα, ένας άνθρωπος με ελάχιστα χρήματα και νοπητική υστέρηση σαν εκείνον, δεν μπορεί να ζει, η μάλλον αν ζει ακόμα, ζει από τύχη. Από τύχη που δεν βρέθηκε στα χέρια μιας μεγαλοεταιρείας, στα χέρια φασιστών, σε κάποιο φλεγόμενο δάσος, η μια πλημμυρισμένη ποδη, σε κάποια βάρκα στη μέση του Αιγαίου ή εργάτης σε κάποια μεγάλη εργοστασιακή μονάδα, στα χέρια του ίδιου του κράτους.

Το ίδιο το κρατικό, καπιταλιστικό σύστημα είναι εκείνο που «οπλίζει» τα χέρια των εταιρειών και των προυχόντων αυτής της κοινωνίας κι έτσι στο πλαίσιο του κοινωνικού κανιβαλισμού το κεφάλαιο ωθεί τον υπάλληλο των 800€ να σπρώχνει τον συνάνθρωπό του στο κενό, στην ανυπαρξία.

Είναι δυνατόν να συνεχίσουμε αμαχητί να ζούμε

από τύχη σε ετούτον τον σκληρό και άδικο κόσμο που στοιβάξει πτώματα πίσω από τις μεγαλοπρεπείς θέσεις εξουσίας; Είναι δυνατόν να μην κάνουμε την στεναχώρια μας οργή που θα κάψει τον κόσμο τους; Είναι δυνατόν να συνηθίζουμε καθημερινά, όλο και πιο πολύ τον θάνατο;

Όχι δεν είναι. Και δεν πρέπει να είναι δυνατόν, ποτε. Ας αγωνιστούμε επιτέλους οργανωμένα και συλλογικά για έναν κόσμο που θα χωράει τον Αντώνη, τον Σιράζ και τον Λουκμάν, για έναν κόσμο που θα χωράει όλους τους κόσμους!

Θένια Π.

Τα σπίτια του λαού τα σώζει ο λαός με αλληλεγγύη και αγώνα ταξικό

Με τους ρυθμούς διενέργειας πλειστηριασμών να είναι ήδη ανεβασμένοι και με χιλιάδες ακίνητα να έχουν περάσει ήδη στα χέρια τραπεζών, εταιρειών ή νέων ιδιοκτητών, ο φετινός χειμώνας αναμένεται να αποτελέσει το πεδίο μίας διαρκούς και καθημερινής μάχης για την υπεράσπιση της πρώτης κατοικίας.

Στην Πάτρα και σε κάθε σημείο της χώρας, οι τράπεζες και τα funds ετοιμάζονται να περάσουν στο επόμενο βήμα.

Οι πρώτες περιπτώσεις όπου είχαμε εξώσεις ή απόπειρες εξώσεων φτωχών οικογενειών από τα σπίτια τους ξεκίνησαν πειραματικά από τις αρχές του χρόνου. Από τη Θήβα και τα Φλογητά Χαλκιδικής ως την Καλαμαριά και την Νεάπολη Θεσσαλονίκης αλλά και σε πολλές γειτονιές της Αττικής, βιώνουμε τις πρώτες εικόνες της νέας κανονικότητας του καπιταλισμού:

Διμοιρίες, ασφαλήτες, ομάδες ΔΙΑΣ, ΔΡΑΣΗ, ΟΠΚΕ, δακρυγόνα, τροχοί και σπασμένες πόρτες απέναντι σε υπερήλικες, σε μονογονεϊκές οικογένειες, σε ΑΜΕΑ, σε ανέργους, σε πολύτεκνους. Κι όλα αυτά για να διασφαλιστεί η καπιταλιστική κερδοφορία και να ξεσπιτωθούν άνθρωποι που αδυνατούσαν να πληρώσουν το δανειό τους σε κάποια τράπεζα, ή που χρωστούσαν σε κάποιο ασφαλιστικό ταμείο, στην εφορία ή ακόμα και σε κάποια εταιρεία κοινοχρήστων (!!!).

Τα ποσά δε, πολλές φορές είναι μικρά, της τάξης των μερικών εκατοντάδων ή χιλιάδων ευρώ, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις οι προσπάθειές των οφειλετών για έναν βιώσιμο διακανονισμό του χρέους έπεσαν στο κενό όσο τα σπίτια τους πλειστηριάζονταν σε εξευτελιστικές τιμές, πολύ κάτω από την πραγματική τους αξία.

Να σπάσουμε τον φόβο και τη σιωπή

Λίγες κουβέντες με κάποιους από τους εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που κινδυνεύουν να χάσουν το σπίτι τους είναι αρκετές για να καταλάβει κανείς τον πρώτο σκόπελο που έχει να αντιμετωπίσει ο οφειλέτης. Και αυτός ο σκόπελος δεν είναι άλλος από ένα λανθάνον, από τα πάνω καθοδηγούμενο και για δεκαετίες δουλεμένο μέσω των ΜΜΕ, των τραπεζών και της κρατικής προπαγάνδας, αίσθημα ενοχής που μετατρέπεται γρήγορα σε ντροπή και αμηχανία.

Το “Μαζί τα φάγαμε” που γρήγορα μεταφράστηκε στο “Φταίει αυτός που χρωστάει, οπότε καλώς του παίρνουν το σπίτι, αν δεν ήθελες να μην δανειζόταν” έχει φωλιάσει στο μυαλό όλων μας. Θεωρούμε υπεύθυνους τους εαυτούς μας για την οικονομική μας κατάσταση, ξεχνώντας τα μνημόνια, το ξεκαρτίρισμα της κρίσης του 2008 που έστειλε δεκάδες χιλιάδες αυτοαπασχολούμενους στην ανεργία για να επιβιώσουν συγκεκριμένοι όμιλοι επιχειρήσεων, την κατακόρυφη μείωση των εισοδημάτων της εργατικής τάξης αλλά και ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων.

Και αυτό το αίσθημα ενοχής έρχεται να δέσει με την έλλειψη συνεκτικών ταξικών και κοινοτικών δεσμών που άφησαν πίσω τους δεκαετίες νεοφιλελεύθερων πολιτικών που έβαζαν στο κέντρο το άτομο και τη δυνατότητά του να αναρριχηθεί κοινωνικά και οικονομικά μόνο του, ένα ψέμα που οι καπιταλιστές ήθελαν και συνεχίζουν να θέλουν να κυριαρχεί στις σκέψεις μας. Στις σκέψεις όσων έχουμε, από το σύστημα, προοριστεί για να γεμίζουμε τις ουρές της ανεργίας, για να δουλεύουμε φτηνά, για να μην φτάνουν τα εισοδήματά μας για

την κάλυψη βασικών αναγκών, για να μας παίρνουν τα σπίτια κοψοχροιά.

Το να μιλήσουμε οπότε για το ατομικό πρόβλημα επιβίωσης που αντιμετωπίζουμε (στην προκειμένη περίπτωση το στεγαστικό) και το να δημιουργήσουμε τον χώρο και τις σχέσεις ώστε αυτό να μπορέσει να γίνει αντιληπτό ως συλλογικό πρόβλημα, το να μοιραστούμε τα αναλυτικά εργαλεία και τις πρακτικές αγώνες που χρειάζονται για να δοθούν τόσο άμεσες όσο και συνολικές λύσεις, είναι η βάση από την οποία κάθε αγωνιστής και κάθε αγωνίστρια πρέπει να ξεκινήσει την όποια κουβέντα για το “τί να κάνουμε”.

Το “κανένας μόνος” δεν πέφτει ως μάννα εξ ουρανού ούτε αποτελεί κάποιο δεδομένο, όταν πολλοί συ-

νάνθρωποι μας, γείτονες και συναδέλφισσές μας, συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν μόνοι τους εισπρακτικές και τράπεζες, να μη μιλάνε για αυτό, να μην πιστεύουν ότι μπορούν να λυθούν προβλήματα που είναι από τη φύση τους συλλογικά και κοινωνικά.

Και είναι καθήκον όσων έχουν αναφορά στην εργατική τάξη και ευρύτερα στους εκμεταλλεζόμενους και τους καταπιεσμένους, αυτό το “κανένας μόνος” να βρει υλική υπόσταση και να εδαφικοποιηθεί μέσα από τα σωματεία μας, μέσα από πρωτοβουλίες και επιτροπές γύρω από το στεγαστικό ζήτημα, μέσα από σχήματα και συνελεύσεις γειτονιάς.

Να ανατρέψουμε με οργάνωση το “Όλα για το κεφάλαιο”

Είναι η οργάνωση λοιπόν που θα μπορέσει να δώσει άμεσες λύσεις. Είναι η οργάνωση που μπορεί να κινητοποιήσει δεκάδες και εκατοντάδες ανθρώπους που θα μπορέσουν -στο σημείο που είμαστε σήμερα - να αποτρέψουν μία έξωση ή που θα διεκδικήσουν και θα επιτύχουν μία μακρά αναβολή ενός πλειστηριασμού ή ακόμα και έναν βιώσιμο διακανονισμό.

Είναι η οργάνωση που θα μπορέσει να στήσει μηχανισμούς και ανταντακλαστικά για να πραγματοποιηθούν, για πρώτη φορά μεταπολιτευτικά, διαδηλώσεις σε χωριά όπως στα Φλογητά της Χαλκιδικής, αλλά και μαζικές συγκεντρώσεις όπως στα Πατήσια όπου η κινητοποίηση του κόσμου ήταν αυτή που έδωσε τους μπάτσους και έδωσε μία μικρή ανάσα στην οικογένεια που είδε χαράματα να της τροχίζουν την πόρτα.

Είναι η οργάνωση που θα μπορέσει να δώσει κουράγιο στους ανθρώπους που ζουν μέσα στο πρόσθετο άγχος της - ανά πάσα στιγμή - έξωσης και της αστεγίας, που θα μπορέσει να βρει στα μέτρα των δυνατοτήτων που της δίνει η μαζικότητά της, τις άμεσες λύσεις τις οποίες δεν πρέπει να βάζουμε σε δεύτερη μοίρα.

Να επιβάλλουμε με αγώνα την κάλυψη των αναγκών μας

Προφανώς αυτό δεν είναι αρκετό. Τίποτα άλλωστε δεν φαντάζει αρκετό στις μέρες μας με την επίθεση του κεφαλαίου στο σύνολο της κοινωνικής ζωής να παίρνει χαρακτηριστικά ισοπέδωσης των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων. Το ζούμε με το διαλυμένο ΕΣΥ, την ιδιωτικοποίηση της παιδείας, την ακρίβεια στα είδη πρώτης ανάγκης, το τζογάρισμα στην ενέργεια. Το ζήσαμε στα Τέμπη, στην Πύλο, στις πυρκαγιές.

Η εποχή μας υπενθυμίζει με κάθε δυνατό τρόπο πως τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε παίρνουν όλο και πιο συνολικό χαρακτήρα και πως η απάντησή μας πρέπει να είναι επίσης συνολική.

Και αυτή τη διαλεκτική σχέση μεταξύ των άμεσων λύσεων που κερδίζουν χρόνο ή που αποτρέπουν μία έξωση ή έναν πλειστηριασμό αλλά και μίας συνολικής απάντησης που θα διεκδικήσει πλήρη προστασία του δικαιώματος στη στέγαση και της πρώτης κατοικίας, μειώσεις ενοικίων και συνολική μείωση του κόστους ζωής ταυτόχρονα με αυξήσεις στους μισθούς, μόνο ένα γνήσιο ταξικό και κοινωνικό κίνημα μπορεί να την ζωντανέψει.

Σήμερα εδώ κι εκεί, πρωτοβουλίες και επιτροπές γειτονιάς, εργατικά σωματεία και πολιτικές συλλογικότητες δίνουν τη μάχη χαρακωμάτων αποσπασματικά όπου προκύπτει ένα άμεσο πρόβλημα. Κοινός τους τόπος, παρά τις επιμέρους διαφορές στο λόγο

τους, είναι η ανάγκη του να στηθούν περισσότερες και πιο μαζικές τοπικές συνελεύσεις που θα παλέψουν ταυτόχρονα συντονισμένα, τόσο τοπικά όσο και κεντρικά για την υπεράσπιση της στέγασης ως κοινωνικό κεκτημένο, ως ανάγκη γύρω από την οποία πρέπει να στηθεί μία μόνιμη ασπίδα που θα την προστατεύσει από τα νύχια της καπιταλιστικής κερφορίας.

Και ίσως αυτό να είναι ένας από τους στόχους που θα έπρεπε να βάλουμε στους εαυτούς μας για τους μήνες και τα χρόνια που έρχονται, αναγνωρίζοντας ταυτόχρονα πως ο στόχος αυτός δεν μπορεί να υλοποιηθεί αποσπασματικά, παρά μόνο με σχεδιασμό, μετωπική λογική και συνεργασίες, μαζικότητα και μαχητική διάθεση.

Για όσους και όσες πιστεύουμε στις ανεξάντλητες δυνατότητες της οργανωμένης κοινωνικής βάσης, η συνειδητοποίηση πως ο καπιταλισμός και συγκεκριμένα οι τράπεζες, εν μέσω ύφεσης, δεν θα κάνουν εύκολα πίσω, δεν μπορεί να αποτελεί λόγο αναβολής της ενεργοποίησης ενός τέτοιου σχεδιασμού.

Το ακριβώς αντίθετο.

Αν η μάχη που ήδη ξεκίνησε και η οποία θα κλιμακωθεί τους επόμενους μήνες μας βρει οργανωμένους έχουμε κάθε λόγο να μην την παρατήσουμε από τα πριν αλλά και να αισιοδοξούμε για την έκβασή της.

Να το λέμε και να το εννοούμε, να το λέμε και να το πράξουμε:

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΑ ΣΩΖΕΙ Ο ΛΑΟΣ!

Δημήτρης Δ.

Όψεις του αντισημιτισμού στην Ελλάδα και η καταστροφή του εβραϊκού νεκροταφείου στη Θεσσαλονίκη (1942)

1

Στην ελληνική κοινωνία υπάρχει ένας βαθιά ριζωμένος “ήπιος” αντισημιτισμός, όπως άλλωστε και σε ολόκληρο τον χριστιανικό κόσμο. Οι εβραίοι άλλωστε είναι οι θεοκτόνοι, οι σταυρωτές του Χριστού, όπως έγραφε το καλοκαίρι του 2003 ο επίσκοπος Φαναρίου Αγαθάγγελος, γενικός διευθυντής της Αποστολικής Διακονίας, του επίσημου δηλαδή εκδοτικού οργανισμού της Εκκλησίας: «ουδείς παραγνωρίζει την ιστορική βάση και τον προφανή ρόλο του ιουδαϊκού λαού κατά τα γεγονότα των παθών του Κυρίου. “Των θεοκτόνων ο εσμός, Ιουδαίων έθνος το άνομον...” (Τροπάριο μακαρισμών όρθρου Μεγάλης Παρασκευής), “λαός δυσσεβής και παράνομος” (Ιδιόμελο όρθρου Μεγάλης Παρασκευής) και άλλα παρόμοια τροπάρια σκιαγραφούν την αρνητική και θεοκτόνο στάση των τότε ιουδαίων αρχόντων και λαού, την αντιϊουδαϊκή πολεμική, η οποία “στη διάρκεια της πρώιμης και μέσης βυζαντινής περιόδου εξελίσσεται σε έναν από τους κοινότερους ρητορικούς τόπους και συχνά χρησιμοποιείται με τρόπο συμβολικό” (Ω γλυκύ μου έαρ, ο Επιτάφιος Θρήνος, Αθήνα 2001, σελ. 90, πρβλ. και την περίπτωση του Ιούδα)»¹.

Αυτό ακριβώς το αντιεβραϊκό μένος αποτυπώνεται και στο διήγημα Παιδική Πασχαλιά που έγραψε ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, στο οποίο περιγράφει το έθιμο της “καύσης του Οβριού” που πραγματοποιείται στην εκκλησίες της ελληνικής επαρχίας το βράδυ της Ανάστασης. Στο απόσπασμα του Παπαδιαμάντη συναντάμε όλα τα αναχρονιστικά αντισημιτικά στερεότυπα που είναι ζωντανά μέχρι σήμερα: «Τὸ ἀπόγευμα πάλιν, ἀφοῦ ἐψάλη ἡ Β΄ Ἀνάστασις κ’ ἔγινεν ἡ Ἀγάπη, ἐξήλθαν ὅλοι εἰς τὴν πλατεῖαν κ’ ἐθεῶντο τὴν πυρπόλησιν τοῦ Ἑβραίου. Τί ἄσχημος καὶ τί εὐμορφοκαμωμένος ποῦ ἦτον ὁ Ἑβραῖος! Εἶχε μίαν χύτραν ὡς κεφαλὴν, εἶχε καὶ λινάρι ὡς γένειον. Ἐφερε καὶ ζευῖγος γυαλιὰ (ἡ Μόρφω τὰ ἐνθυμείτο ὅλα), ὅμοια μ’ ἐκεῖνα ποῦ φορεῖ ἡ γραῖα μάμμη ὅταν ράπτῃ ἢ ἐμβαλῶνῃ τὰ παλαιὰ ρούχά της. Εἶχε κ’ ἓνα σακκούλι ἢ πουγγὶ κρεμασμένον εἰς τὸ ἀριστερὸν πλευρόν του. Ἐφόρει μακριὰ, μακριὰ φορέματα, παρδαλά, ραβδωτά! Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐκρέμασαν ὑψηλὰ ὑψηλά, ἕως ἐπτὰ ὀργυῖας ἐπάνω, ἤρχισαν οἱ ἄνδρες νὰ τὸν ματιάξουν*, νὰ τὸν τουφεκίζουν ὅλοι, ἐωσότου τὸν ἔκαυσαν»².

Ποια, όμως, είναι η απόσταση που χωρίζει τον “ήπιο” αντισημιτισμό που κρύβεται πίσω από θρύλους, φήμες και θρησκευτικά έθιμα από τα πογκρόμ και τα στρατόπεδα εξόντωσης; Ο θρησκευτικός αντισημιτισμός “χαμηλής έντασης” αποτέλεσε το λίπασμα για να κάνει γόνιμο το έδαφος του ριζοσπαστικού φυλετικού αντισημιτισμού, που επιδίωξε τον ολοκληρωτικό αφανισμό των Εβραίων. Στην Ελλάδα με τις διάσπαρτες εβραϊκές κοινότητες, στα χρόνια της κατοχής σχεδόν το 90% των Ελλήνων Εβραίων δολοφονήθηκε. Στη Θεσσαλονίκη το αντίστοιχο ποσοστό ανεβαίνει στο 96%. Μετά από αυτό το μαζικό έγκλημα που διέπραξαν οι κατακτητές μαζί με τους Έλληνες συνεργάτες τους υποτίθεται πως ο αντισημιτισμός θα έπρεπε να αποτελεί σκοτεινό παρελθόν για την ελληνική κοινωνία.

Κι όμως, ο αντισημιτισμός ζει και βασιλεύει τόσο στο διάχυτο “χαμηλής έντασης” κοινωνικό επίπεδο όσο και στις ριζοσπαστικές μορφές του. Ακόμα τα κατασκευασμένα “Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών” που λάνε χιλιάδες αντίτυπα³, η άρνηση του Ολοκαυτώματος αποκτά κοινωνικά ερείσματα, ο συνωμοσιολογικός “λίβελος του αίματος” παίρνει νέες μορφές προσαρμοζόμενος στο νέο κοινωνικό περιβάλλον, τεράστιο κομμάτι της κοινωνίας θεωρεί πως οι Εβραίοι μέσω μιας σκιάδους παγκόσμιας υπερκυβέρνησης κινούν τα νήματα και ελέγχουν τα ΜΜΕ, τις τράπεζες και το διεθνές κεφάλαιο, ενώ

Άποψη του κατεστραμμένου εβραϊκού νεκροταφείου στην κατεχόμενη Θεσσαλονίκη (1942). Οι ταφόπλακες θα χρησιμοποιηθούν ως οικοδομικά υλικά.

νέες θεωρίες συνωμοσίας αναπτύσσονται, όπως η υποτιθέμενη εμπλοκή των Εβραίων στην επίθεση στους Δίδυμους Πύργους. «Οι Εβραίοι μυρίζουν αίμα», έλεγε ο επικεφαλής του ΛΑΟΣ, Γιώργος Καρατζαφέρης, ενώ ο Άδωνις Γεωργιάδης, σημερινός Αντιπρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας, διαφήμιζε επί χρόνια το αντισημιτικό παραλήρημα του Κώστα Πλεύρη, με τίτλο “Οι Εβραίοι, όλη η αλήθεια”. Ο διάχυτος αντισημιτισμός δεν αφορά μόνο την ακροδεξιά, αλλά επεκτείνεται και σε άλλους πολιτικούς χώρους. Ακόμα και ο “αντισυστημικός” μουσικός Τζίμης Πανούσης σε ένα αντισημιτικό παραλήρημά του στην εκπομπή Δούρειος Ήχος το 2009, έλεγε εργαλειοποιώντας χυδαία το παλαιστινιακό ζήτημα: «Εβραίοι – Γουρούνια – Δολοφόνοι κακή σας μέρα, κακό ψόφο να ‘χετε. [...] Μούμιες να γίνετε ταριχευμένες και να θαφτείτε στα έγκατα των πυραμίδων που φτιάχνετε από τα λεφτά που μαζεύετε. Από αρχαιοτάτων χρόνων, όλοι και πολύ να μην το παρακάνουμε, επί Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας όπου εδραιώθηκε το δίκαιο που πατούν οι σεμνοί και ταπεινοί ελβετόψυχοι επιτρέπεται δια νόμου στους εβραίους της εποχής να κάνουν μόνο τρία επαγγέλματα: να είναι σαράφηδες στο δρόμο, να είναι κλόουν και νθοποιοί στο δρόμο και να μαζεύουν τα σκουπίδια στους δρόμους. Ότι ακριβώς κάνουν και σήμερα... Και εξηγούμαι: ελέγχουν οι εβραίοι όλες τις τράπεζες της αμερικανικής αυτοκρατορίας ελέγχουν όλο το Σόου Μπιζ που είναι σε επιδέξια εβραϊκά χέρια και συνεχίζουν ακάθεκτοι να μαζεύουν όλα του κόσμου τα σκουπίδια έχοντας στην ιδιοκτησία τους τα μουσεία. Τοκογλύφοι, τσιρκολάνοι και σκουπιδιάρηδες μια ζωή». Συμπλήρωνε μάλιστα πως θα χρησιμοποιεί το σύνθημα Εβραίοι Γουρούνια Δολοφόνοι: «κι ας ενοχλούνται οι Δωσίλογοι της Αριστεράς και οι κωλόγριες του Πολιτικού Ορθολογισμού». Το παραλήρημα αυτό του Πανούση⁴ ταιριάζει γάντι με το σύνθημα που φώναζαν οι Χρυσασυγίτες σε συγκεντρώσεις τους: Εβραίοι – Γουρούνια – Φονιάδες των λαών!

Ο αντισημιτισμός, βεβαίως, διαπλέκεται όχι μόνο με τη συνωμοσιολογία και τη θρησκοληψία, αλλά και με τον εθνικισμό. Έτσι, σε μακεδονομαχικό συλ-

λακτήριο τον Ιανουάριο του 2019 στο Σύνταγμα υπήρχε ένα πανό που έγραφε: «Εβραίοι και Βαλκάνιοι της Βουλής τη βάψατε». Το σύνθημα αυτό αναπαρήγαγε τον γνωστό συνωμοσιολογικό μύθο πως οι Έλληνες πολιτικοί είναι μόνο κατ’ όνομα Έλληνες, καθώς στην πραγματικότητα έχουν κρυπτοεβραϊκή καταγωγή και προδίδουν την Ελλάδα. Στα εθνικιστικά συλλαλητήρια εκείνων των χρόνων υπήρχαν κι άλλα αντισημιτικά συνθήματα, όπως: «Εβραίοι της Βουλής», «Ταλμούδ και Καββάλα εκθρόνος της ανθρωπότητας», «Rothschild, το τέλος σου έρχεται», «Θάνατος στον σιωνισμό». Χαρακτηριστικός είναι και ο τίτλος εκπομπής Leaders στις 4 Μαρτίου του 2019, με φιλοξενούμενο τον Γιώργο Καρατζαφέρη: “Ο Σόρος και η προδοσία της Μακεδονίας”. Στην εκπομπή, μάλιστα, ο Καρατζαφέρης συνδέει την “λαθροεισβολή” με τον Σόρος και χαρακτηρίζει την συμφωνία των Πρεσπών και την “παράδοση” της Μακεδονίας ως κομμουνιστική ρεβάνς για την ήττα του εμφυλίου!

Ο αντισημιτισμός παίρνει και ακτιβιστική μορφή, κυρίως μέσω επιθέσεων (ακόμα και εμπρησμών)⁵ σε μνημεία, συναγωγές και νεκροταφεία σε πολλές πόλεις της Ελλάδας (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ρόδος, Λευκάδα, Καβάλα, Καστοριά, Βέροια, Λάρισα, Δράμα, Ξάνθη, Τρίκαλα, Χανιά, Γιάννενα, Κομοτηνή κλη). Αυτή η μεγάλη γεωγραφική διασπορά είναι ενδεικτική για το πώς ο αντισημιτισμός είναι διαποτισμένος χρόνια στην ελληνική κοινωνία. Οι δράστες συνήθως ζωγραφίζουν στα μνημεία αγκυλωτούς σταυρούς κι άλλα ναζιστικά, εθνικιστικά και θρησκευτικά σύμβολα, ενώ γράφουν συνθήματα όπως “Juden Raus”, “With Jews you Lose”, “Εβραϊκά φίδια έξω”, “Εβραίοι φονιάδες των λαών”, “Κάτω η Νέα Δικτατορία. Μασονία ίσον εβραϊσσιωνισμός”, “Κάψτε τους Εβραίους”. Σε ένα σύνθημα μάλιστα οι νεοναζί μπλέκουν τον επιφανειακό “αντικαπιταλισμό” με το αντιεβραϊκό τους μένος: “Death to capitalism and Jews”.

“Αγαπημένο” μνημείο των νεοναζί και στόχος πολλαπλών επιθέσεων είναι το μνημείο για το εβραϊκό νεκροταφείο που βρίσκεται από το 2014 στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Την

τελευταία φορά που οι νεοναζί “επισκέφθηκαν” το μνημείο ήταν στις 29 Δεκεμβρίου του 2022, πραγματοποιώντας φθορές και ζωγραφίζοντας αγκυλωτούς σταυρούς και στόχους. Οι επιθέσεις αυτές αποκτούν μεγάλο συμβολικό χαρακτήρα, καθώς η καταστροφή του νεκροταφείου το 1942 αποτέλεσε την “εισαγωγή” για την εξόντωση της εβραϊκής κοινότητας της Θεσσαλονίκης. Οι ναζί και οι Έλληνες συνεργάτες τους επιτέθηκαν πρώτα στους νεκρούς, θυμίζοντας τη φράση του Βάλτερ Μπένγιαμιν: «ούτε και οι νεκροί δεν θα είναι ασφαλείς από τον εχθρό, εάν νικήσει».

2

Είναι ελάχιστα γνωστή στην πόλη της Θεσσαλονίκης η ιστορία του εβραϊκού νεκροταφείου, παρ’ ότι καταλάμβανε μια τεράστια έκταση στο κέντρο της πόλης: το 1930 η έκτασή του έφτανε στα 357.796 τετραγωνικά μέτρα, ενώ η σημερινή πανεπιστημιούπολη είναι χτισμένη εξ ολοκλήρου πάνω στην έκταση που “φιλοξενούσαν” τα εβραϊκά μνήματα. Από τότε το ελληνικό κράτος επεδίωκε την απαλλοτρίωση της έκτασης και τη μεταφορά του νεκροταφείου σε άλλο χώρο. Τον Φεβρουάριο του 1930 ο Υπουργός Γενικός Διοικητής Μακεδονίας Στυλιανός Γονατάς σε έγγραφο του προς το Υπουργείο Εσωτερικών σημειώνει τη μεγάλη έκταση του εβραϊκού νεκροταφείου και πρότεινε την μετατόπισή του σε άλλο σημείο, με αποζημίωση της Ισραηλινής Κοινότητας. Ας σημειωθεί πως ο βενιζελικός στρατιωτικός Σ. Γονατάς στήριξε τη φασιστική οργάνωση Εθνική Ένωση Ελλάς, η οποία ευθύνονταν για πλήθος αντισημιτικών ενεργειών, όπως η ένοπλη επίθεση στα γραφεία του αθλητικού συλλόγου Μακάμπη στη Θεσσαλονίκη (24 Ιουνίου 1931) και το άγριο πογκρόμ κατά των Εβραίων σε συνοικισμούς της Θεσσαλονίκης, που κορυφώθηκε με τον εμπρησμό του Καμπέλ (29 Ιουνίου 1931). Επίσης, κατά τη διάρκεια της κατοχής ο Γονατάς πρωταγωνίστησε στην ίδρυση των δωσιλογικών Ταγμάτων Ασφαλείας, μαζί με τον επίσης βενιζελικό Θεόδωρο Πάγκαλο.

Τον Αύγουστο του 1930 ανακοινώθηκε η απαλλοτρίωση του εβραϊκού νεκροταφείου με σκοπό την επέκταση του πανεπιστημίου. Ένα χρόνο αργότερα, οι τριεπιλήτες προχώρησαν στη λεηλασία εκατοντάδων εβραϊκών τάφων, με αποτέλεσμα τη δημιουργία μεικτού κλιμακίου φύλαξης ύστερα από διάβημα της Ισραηλινής Κοινότητας προς τον αστυνομικό διευθυντή Γιώργο Καλοχριστιανάκη. Ο συγκεκριμένος αστυνομικός διευθυντής, όμως, δεν ήταν κάποια αθώα περισσότερα που ήθελε να προστατέψει την εβραϊκή κοινότητα από τη φασιστική βία. Στις 29 Νοεμβρίου του 1932 σε έκθεσή του για την κομμουνιστική δράση στην πόλη αναφέρει: «Η κομμουνιστική προπαγάνδα έχει διεισδύσει μεταξύ των Ισραηλιτικών μαζών εις μέγιστων βαθμών εν αναλογία προς τις χριστιανικές εργατικές μάζες, αφ ενός λόγω της δυστυχίας ήτις μαστίζει ταύτας και αφ’ ετέρου λόγω της ασκούμενης από μακρού χρόνου κομμουνιστικής προπαγάνδας υπό της Ισπανοεβραϊκής εφημερίδος “Αβάντι”, επίσημον όργανο του Κομμουνιστικού Κόμματος. Επικεφαλής των κομμουνιστών Ισραηλιτών είναι ο βουλευτής του Ενιαίου Μετώπου Μισέλ Καζές»⁶. Ο εβραίος κομμουνιστής Μ. Καζές φυλακίστηκε στην Ακροναυπλία που αναφέρεται στην έκθεση φυλακίστηκε στην Ακροναυπλία και την Κέρκυρα από τη δικτατορία Μεταξά το 1939 και εκτελέστηκε από τους Γερμανούς στις 30 Δεκεμβρίου του 1942. Για τους τριεπιλήτες και τους υπόλοιπους φασίστες ο αντισημιτικός και αντικομμουνιστικός αγώνας ήταν ενιαίος και για αυτό είχαν την ανοχή ή τη στήριξη των βενιζελικών.

Ήδη, λοιπόν, από τις αρχές της δεκαετίας του 1930 τέθηκαν τα θεμέλια για την καταστροφή του εβραϊκού νεκροταφείου, η οποία τελικά πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια της Κατοχής, μετά την κατάληψη της Θεσσαλονίκης από τους Γερμανούς στις 8 Απριλίου του 1941. Αυτοί που αιτήθηκαν την καταστροφή του νεκροταφείου ήταν οι Έλληνες αντισημίτες, μεταξύ των οποίων και μέλη του δημοτικού συμβουλίου της πόλης. Ήδη από το 1937 η έκταση του νεκροταφείου είχε μειωθεί, καθώς με μια κίνηση

καλής θέλησης η Ισραηλιτική Κοινότητα παραχώρησε 12.400 τ.μ. προκειμένου να επεκταθούν οι πανεπιστημιακές εγκαταστάσεις. Στο παραχωρηθέν τμήμα βρίσκονταν ενταφιασμένοι σημαντικοί ραβίνοι. Ωστόσο, η παραχώρηση αυτή δεν ικανοποίησε τις ορέξεις των Ελλήνων αντισημιτών, που είδαν στις κατοχικές δυνάμεις ένα στήριγμα για την υλοποίηση των σχεδιασμών τους.

Τον Δεκέμβριο του 1942 ο Γερμανική Διοίκηση με επικεφαλής τον Μαξ Μέρτεν ενέκρινε το σχέδιο απαλλοτρίωσης του εβραϊκού νεκροταφείου. Ο σχεδιασμός αυτός αποτέλεσε έναν ακόμα κρίκο της αλυσίδας της δίωξης των Εβραίων της Θεσσαλονίκης, που ξεκίνησε με τα καψώνια της 7ης Ιουλίου του 1942 και κατέληξε στη συστηματική εξόντωση του συνόλου σχεδόν της Κοινότητας στα στρατόπεδα εξόντωσης. Στις 6 Δεκεμβρίου του 1942 ο Μέρτεν επισκέφθηκε το εβραϊκό νεκροταφείο συνοδευόμενος από τον Γενικό Διοικητή της Μακεδονίας Βασίλη Σιμωνίδη, τον αρχιραβίνο Τοβί Κόρετς και άλλους αντιπρόσωπους της χριστιανικής και εβραϊκής κοινότητας. Παρά την υπόσχεση του Μέρτεν για μερική μόνο απαλλοτρίωση του νεκροταφείου και διατήρηση των τάφων που είχαν δημιουργηθεί τα τελευταία 30 χρόνια, η καταστροφή των μνημάτων ήταν ολοκληρωτική. Σύντομα οι ταφόπλακες και οι επιτύμβιες στήλες χρησιμοποιήθηκαν ως δομικό υλικό για οικοδομικές εργασίες σε όλη τη Θεσσαλονίκη. Πολλοί φρόντισαν να επωφεληθούν από το πλιάτσικο, από τους Γερμανούς αξιωματικούς που κατασκεύασαν πισίνα για την κατοχική αναψυχή τους μέχρι τη Μητρόπολη Θεσσαλονίκης που χρησιμοποίησε τις ταφόπλακες για την ανακατασκευή του ναού του Αγίου Δημητρίου και από το Δήμο Θεσσαλονίκης που έφτιαξε τα κράσπεδα των πεζοδρομίων μέχρι τους κοινούς τυμβωρύχους:

«Η λεηλασία συνεχίστηκε υπό τα βλέμματα της αρχαιολογικής υπηρεσίας, που κατέγραφε τα παλιότερα εκ των μνημάτων και διεκπεραιώνοντας τα διάφορα αιτήματα, κυρίως χριστιανικών ναών, για χρήση των μαρμάρινων και αναθηματικών πλακών ως οικοδομικά υλικά. Σχεδόν τετρακόσιες χιλιάδες τάφοι διαλύθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν σε εκκλησίες, πεζοδρόμια, κρήνες και σχολεία, ενώ συμπολίτες έπαιρναν για ίδια χρήση μάρμαρα, πέτρες και τούβλα. Τις νύχτες τυμβωρύχοι έψαχναν ανάμεσα στα σκόρπια οστά για πολύτιμα είδη, ενώ ακόμα και το 1946, ένα χρόνο μετά τη λήξη του πολέμου και το νέο για τη μαζική δολοφονία των Εβραίων της Ευρώπης, η αρχαιολογική υπηρεσία μάζευε πλάκες από το νεκροταφείο για να τις χρησιμοποιήσει στην αποπεράτωση του ναού του Αγίου Δημητρίου και του περιβάλλοντος χώρου, αναφέροντας ότι η Εβραϊκή Κοινότητα δεν είχε δικαίωμα επί των υλικών του νεκροταφείου.

Ένα μεγάλο μέρος των κατεστραμμένων εβραϊκών τάφων χρησιμοποιήθηκε ως οικοδομικό υλικό, και δη σε αρκετούς χριστιανικούς ναούς. Με επίσημη συμμετοχή των ελληνικών δημόσιων υπηρεσιών, καταρτίστηκε κατάλογος των αιτούντων προς διάθεση μαρμάρινων και άλλων υλικών από τους κατεστραμμένους τάφους. Ακόμα και σήμερα ίχνη της εβραϊκής παρουσίας και των ταφικών σπαραγμάτων εντοπίζονται σε διάφορα σημεία της Θεσσαλονίκης (...)⁷.

τέλει, το ζήτημα έκλεισε γραφειοκρατικά με την υπ’ αριθμόν 5880 διαταγή του κατοχικού υπουργείου Οικονομικών στις 14-10-1943, σύμφωνα με την οποία το νεκροταφείο χαρακτηρίστηκε ως ακίνητο που είχε εγκαταλειφθεί από τους ιδιοκτήτες, ενώ οι μελλοθάνατοι Εβραίοι αποκαλούνταν ως “αποδημούντες”...

3

Οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης πριν οδηγηθούν στα στρατόπεδα εξόντωσης έπρεπε να βιώσουν την καταστροφή των τάφων των προγόνων τους. Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί σύμπτωση. Όπως και η μεταπολεμική τελετουργία των βεβηλώσεων των τάφων και των μνημείων από τη σπορά των πτηνών του 1945. Ήδη από το 1944 ο Μαξ Χορκχάιμ και ο Τεοντόρ Αντόρνο έγραφαν στη Διαλεκτική του Διαφωτισμού: «Η καταστροφή των

κοιμητηρίων δεν είναι απλή υπερβολή του αντισημιτισμού, είναι ο ίδιος ο αντισημιτισμός. Οι προεγγραμμένοι ξυπνούν μοιραία την επιθυμία για τέλεση προγραφών. Η βία ανάβει από τα σημάδια που έχει αφήσει επάνω τους η βία».

Πολύκαρπος Γ.

Σημειώσεις:

1. Βλ. Το άρθρο του Ιού, Οι “σταυρωτές” και η Εκκλησία: <http://www.iospress.gr/ios2004/ios20040411a.htm>

2. Το απόσπασμα αλιεύθηκε από την ιστοσελίδα της Εταιρείας Παπαδιαμαντικών Σπουδών και διατηρήθηκε η μορφή του πρωτότυπου κειμένου.

3. Ο μύθος των Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών αντέχει σταθερά στο χρόνο, παρ’ ότι έχει αποδεχθεί περίτρανα η κιβδηλότητά τους. Ακόμα και οι εθνοκοσοσιαλιστές είχαν αποδεχθεί την πλαστότητά τους, αν και τα χρησιμοποίησαν ως ένα βαθμό για προπαγανδιστικούς λόγους. Για τον Χίτλερ δεν ήταν ανάγκη να υπάρχει μια μυστική εβραϊκή συνωμοσία για παγκόσμια κυριαρχία. Οι Εβραίοι καταστρέφουν τις αξίες της Άριας φυλής εξ αιτίας του προκαθορισμένου φυλετικού τους ενστίκτου. Όπως έγραφε ο Γκαίμπελς στο ημερολόγιό του στις 13 Μαΐου του 1943: «Ο Φύρερ θεωρεί ότι οι Εβραίοι δεν χρειάζεται καθόλου να εργάζονται για ένα καθορισμένο πρόγραμμα. Εργάζονται σύμφωνα με το φυλετικό ένστικτό τους, το οποίο θα τους παρακινήσει πάντα να προχωρούν στο είδος δράσης που βλέπουμε σε όλη την πορεία της ιστορίας τους» (βλ. Richard J. Evans, Θεωρίες συνωμοσίας για τον Χίτλερ. Το Τρίτο Ράιχ και η παρανοϊκή φαντασία, εκδ. Αλεξάνδρεια).

4. Αυτό δεν ήταν το μόνο παραλήρημα του Τζίμη Πανούση. Στις 4 Φεβρουαρίου του 2015 ο Πανούσης εμφανίστηκε στην εκπομπή του Δημήτρη Καζάκη στο κανάλι του ΕΠΑΜ μιλώντας για “εβραϊομασόνους” από τους οποίους πρέπει να απαλλαγούμε και προχωρώντας σε ένα ομοφοβικό παραλήρημα. Μεταξύ πολλών άλλων χαρακτήρισε τον Γαβριήλ Σακελαρίδη ως “τελειωμένη κοπέλα”. Και φυσικά, δεν έλλειψαν οι κλασικές συνωμοσιολογικές μπαρούφες για τις ένοπλες οργανώσεις και τη δράση του αναρχικού χώρου. Σε άλλη του συνέντευξη στο in.gr ο Πανούσης προχώρησε σε χυδαία σχετικοποίηση του Ολοκαυτώματος αποκαλώντας το Νταχάου παιδική χαρά μπροστά στη Γάζα. Για άλλη μια φορά ο πόνος του παλαιστινιακού λαού χρησιμοποιήθηκε ως πρόσχημα για εκφορά αντισημιτικού λόγου.

5. Στις 5 και 16 Ιανουαρίου του 2010 πραγματοποιήθηκαν δυο αλληπαλλήλες εμπρηστικές επιθέσεις στην εβραϊκή συναγωγή στα Χανιά. Ένα χρόνο μετά, τον Απρίλιο του 2011 πραγματοποιήθηκε εμπρησμός της Συναγωγής στη Κέρκυρα. Στις ενέργειες με αντισημιτικό υπόβαθρο μπορούμε να συμπεριλάβουμε και την βομβιστική επίθεση στην Τεκτονική Στοά στις 13 Ιουλίου του 2023, καθώς ο βομβιστής, ενεργό μέλος της ακροδεξιάς αντιεμβολιαστικής γκρούπας “Θεματοφύλακες του Συντάγματος”, θεωρεί τους μασόνους ως πόνια των Εβραίων. Όπως γράφει ο ίδιος: «Η μασονία λοιπόν στην Ελλάδα όπως και σε όλο τον κόσμο, εργάζεται υπέρ των γενικών συμφερόντων και της μεγάλης ιδέας των Σιωνιστών του Ισραήλ, λατρεύοντας ως “Θεό” τον σατανά και “άρχοντα του κόσμου τούτου”. Και όλες οι μεγάλες Μασονικές στοές όπως της Αχαρών που δέχτηκε την βομβιστική επίθεση, ονομάζονται από τους Μασόνους “Μεγάλοι Ναοί”».

6. Η έκθεση είναι αναρτημένη στο ψηφιακό αρχείο του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών και Μελετών “Ελευθέριος Βενιζέλος”.

7. Ανδρέας Κ. Μπουρούτης, Ολοκαύτωμα στη Θεσσαλονίκη. Η ιταλική στάση και οι Εβραίοι μαθητές του Ουμπέρτο Πρίμο (εκδόσεις Αλεξάνδρεια)

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

«Τα δάση που ονειρεύεσαι καίγονται τα χαράματα / φεύγουν οι φίλοι ένας-ένας, τους παίρνει το ασανσέρ / η κλόη γίνεται άχυρο κι η νιότη μνήμη κλόης / τα δάση που ονειρεύεσαι καίγονται τα χαράματα / μπουζούκι και μπετόν αρμέ – κάτω απ' αυτή την μπότα / μεγαλώσαμε / όμως θέλω να ξέρεις / δεν κλαίω δεν τραγουδάω δεν ελπίζω τίποτα / μόνο αποχαιρετάω τούτο το χρυσάφι που κυλάει χωρίς επιστροφή / απ' τις δικές μας φλέβες στα ξένα χρηματοκιβώτια»

Γεράσιμος Λυκιαρδόπουλος,
Ραγισμένο Ταμπούρλο, ύψι-
λον, 2006

Στο απέραντο δάσος του Αμαζόνιου, ένας βιόκοσμος πολύ μεγαλύτερος από την έκταση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στον οποίο ζουν δεκάδες χιλιάδες είδη φυτών και ζώων, ανεξερεύνητες ακόμα ομάδες ανθρώπων, σε αυτόν το μικρό «πλανήτη» που παράγει το 40% του οξυγόνου ολόκληρης της γης και μας δίνει ακόμα το δικαίωμα να αναπνέουμε, χάνονται κάθε χρόνο 30 χιλιάδες στρέμματα, για να δημιουργηθούν βοσκότοποι, ορυχεία και εξέδρες άντλησης πετρελαίου.

Κι όμως, τα δάση εκείνης της Αμερικής είναι τα μόνα τόσο εκτεταμένα στον πλανήτη. Γιατί αυτή η πλευρά της ηπείρου είχε την «τύχη» να κατακτηθεί από τους λιγότερο καπιταλιστικά «ανεπτυγμένους» Πορτογάλους (που δίψαγαν μόνο για χρυσό) και όχι από τους Βρετανούς, τους Ολλανδούς και τους Γάλλους. Γιατί τους πέντε τελευταίους αιώνες της μεγάλης κατακτητικής επιδρομής, οι περιοχές της βόρειας Αμερικής, των ΗΠΑ και του Καναδά, κυριολεκτικά σαρώθηκαν από τις φωτιές που έβαλαν οι Ευρωπαίοι «επενδυτές», με σκοπό να φτιάξουν βοσκότοπους, να αφανίσουν και να δώξουν τους ιθαγενείς.

Μέχρι το 1901, στις ΗΠΑ και στον Καναδά, το μεγαλύτερο μέρος των δασών είχε καταστραφεί. Το γεγονός ώθησε το νεαρό τότε εργατικό κίνημα στις πρώτες οικολογικές του διαμαρτυρίες. Όταν ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μακ Κίνλεϊ δολοφονήθηκε από τον αναρχικό Λίον Ζόλγκος, ο διάδοχος του, Θεόδωρος Ρούζβελτ, τρομαγμένος μην πάθει κι αυτός το ίδιο, πέρασε στο σύνταγμα των ΗΠΑ αυστηρές διατάξεις προστασίας όσων δασών είχαν απομείνει. Σχεδόν ταυτόχρονα ακολούθησε και ο Καναδάς. Τα δάση που υπάρχουν σήμερα στην Βόρεια Αμερική είναι αυτά που προστατεύτηκαν συνταγματικά από τότε.

Στην Ελλάδα, το Σεπτέμβριο του 2023, το τοπίο χρωματίζεται από ερειπιώνες: φωτιά και λάσπη. Δεν είναι μόνο τα δάση που καίγονται, οι πεδιάδες που πλημμυρίζουν, αλλά και η εικόνα μας κοινωνίας που μοιάζει να μετεωρίζεται μεταξύ αδιαφορίας και παραλογοισμού. Σε αυτή την «έρημο», κυβέρνηση, κράτος και κοινωνική πλειοψηφία δεν πρωτοτυπούν. Πέρα από κάθε στοιχείο και λογική, κατηγορούν τους πρόσφυγες πως βάζουν τάχα στο διάβα τους φωτιές, μιλούν για «εχθρούς του έθνους», για «πράκτορες» και «εμπρηστές», όπως κάποτε ένας αυτοκράτωρ στην Ιαπωνία που κατηγορήσε και εκτέλεσε 100 αναρχικούς ως υπευθύνους για τον μεγάλο σεισμό που έπληξε τη χώρα.

Κι όταν η μπόρα φτάνει στον κάμπο, γνωρίζο-

ντας πως τα δις της αντιπλημμυρικής υποκρισίας έχουν διοχετευτεί αφειδώς στις τσέπες του γνωστού «πεθερού», κι ότι τα γιοφύρια τους, που χτίστηκαν από «σκυρόδεμα» τοπικών μαυρογιαλούρων, θα καταρρεύσουν στην πρώτη στάλα, σπάνε ασθμαίνοντας τα αναχώματα μπας και το κύμα δεν φτάσει στις πόλεις, μπας και περιορίσουν τη ζημία, κάνοντας μεγαλύτερη ζημία. Σε λίγο, όπως προέβλεψε ο Μπρεχτ, θα κατηγορήσουν τον ποταμό για τη βιαιότητά του.

Πέρασαν 112 χρόνια από τότε που «τα παιδιά του κάμπου κυνηγούσαν τους αστούς» και ως τραγική ειρωνεία ο αριθμός 112 συμπυκνώνει την επιχειρησιακή λειτουργία του κράτους έκτακτης ανάγκης. Το μήνυμά του σαφές: εκκενώστε τα πάντα! Φύγετε. Είστε ινδιάνοι, ιθαγενείς, ο τόπος σας πρέπει να κατακτηθεί! Το κράτος απειλεί ειρωνικά τους υπηκόους του πως «θα σταθεί δίπλα τους». Ένα τέρας που μετατρέπεται σταδιακά σε έναν μηχανισμό διαχείρισης καταστροφών, που σαν τα ατέλειωτα κεφάλια της λερναίας Ύδρας αλλάζει απλά τα ονόματά της: «οικονομική», «κοινωνική», «οικολογική», «υγειονομική», «μεταναστευτική» κ.τ.κ. Το κράτος έκτακτης ανάγκης δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς κρίση· χωρίς άλλοθι για την ανάληψη κατασταλτικών πρωτοβουλιών, ειδικών νομοθετημάτων και έκτακτων οικονομικών σχεδιασμάτων.

Δεν πρόκειται λοιπόν εδώ περί επιχειρησιακής ανικανότητας, αφού οι σημερινές μας τεχνικές και επιστημονικές γνώσεις για τη δασοπυρόσβεση, την πρόληψη πυρκαγιάς, την αντιπλημμυρική προστασία, την αντισεισμική θωράκιση, είναι υπεραρκετές για την αποφυγή καταστροφών τέτοιου μεγέθους· πρόκειται περί συνειδητού στόχου. Το κράτος μετασχηματίστηκε σταδιακά από κράτος πρόληψης σε κράτος καταστολής, κράτος του λοχία, του ψάλτη και του χωροφύλακα, ένα κράτος που αποψίλωσε συστηματικά όλες τις δασικές υπηρεσίες, τις δημόσιες υπηρεσίες ύδρευσης και αποχέτευσης (για να παραδώσει το έργο τους σε αουτσορσινγκ εργολαβίες), είναι ένα κράτος που δεν μπορεί παρά να επιδιώκει την διαρκή κρίση για να επέμβει κατασταλτικά κατόπιν εορτής· να κατηγορήσει μετανάστες, πρόσφυγες και φτωχούς, τους έρημους θεούς του Ολύμπου, τα σύννεφα, το νερό, τη θάλασσα και τον κεραυνό, να κατηγορήσει την ίδια τη φύση που αυτοκαταστρέφεται! Ο σύγχρονος ηγεμών έχει, βλέπετε,

κατανοήσει πλήρως τη φράση του Ταλειυράνδου «Η τέχνη της πολιτικής είναι να προβλέπεις το αναπόφευκτο και να επισπεύδεις την εμφάνισή του». Όταν στο μηχανισμό σου έχει πλέον μόνο μπάτσους, στρατιωτικούς και δικαστές, τι άλλο μπορείς να κάνεις; Όταν είσαι σφυρί, όλα τα βλέπεις πρόκες.

Ο πατήρ Μπυσσολάνι είχε δηλώσει κάποτε πως το βασικό εμπόδιο στην ανάπτυξη της χώρας είναι «οι δασικές και οι αρχαιολογικές υπηρεσίες» που δεν αφήνουν καμία «επένδυση» να «ανθίσει». Ήξερε, σαν άλλος κατακτητής της αποικιοκρατίας, πως το μόνο που έχει να προσφέρει ο ύστερος καπιταλιστικός πολιτισμός, στην τελευταία φάση της παρακμής του, είναι φωτιά, λάσπη και θάνατο. Και έτσι ήταν πάντα, αυτός ήταν ο ίδιος πολιτισμός, κι ας προσπαθούν να πουν πως «ήταν κάποτε αλλιώς» οι φερέλπιδες παντιακοί της αντινεοφιλελεύθερης θολούρας, ο καπιταλισμός ήταν πάντα έτσι. Είτε τον σκοτώνουμε, είτε θα μας αφανίσει.

Στα χώματα που κάποτε έδιναν το ψωμί και το αλάτι, το σιτάρι και το γάλα, και τώρα μια απέραντη λίμνη σκεπάζει σπίτια, πρόβατα και -ποιος ξέρει- ίσως κάποιους απόκληρους, κολίγους του 21ου αιώνα, ο Μαρίνος Αντύπας δεν εκτέλεσθε τυχαία. Οι τσιφλικάδες έφεραν τους τοκογλύφους, οι τοκογλύφοι τους βιομήχανους, τους επενδυτές, τους χρηματιστές, τα γκολντεν μπόις της αρπαχτής, τους εκσυγχρονιστές και τους μαλακοκαυλίδες της αντιπαροχής, τα καζίνο και τα πεταμένα καρπούζια στις επιδοτούμενες χωματερές, τη «μεταφυσική του χρήματος» που κέρδισε «τη σάρκα του ροδάκινου».

«δεν κλαίω δεν τραγουδάω δεν ελπίζω τίποτα / μόνο αποχαιρετάω τούτο το χρυσάφι που κυλάει χωρίς επιστροφή / απ' τις δικές μας φλέβες στα ξένα χρηματοκιβώτια»

Σωτήρης Λ.

“Αυτό που εσείς φοβάστε είναι η ιδεολογία μας, φοβάστε το φρόνημά μας και ξέρετε καλά ότι σας λέω την αλήθεια.”

Στις 27 Ιουλίου 2023 ο Φακούντο Τζόνες Γουάλα, μια από τις πιο εμβληματικές μορφές της αντίστασης των Μαπούτσε της Αργεντινής, οδηγήθηκε και πάλι στα δικαστήρια, όπου εκδικάστηκε το αίτημα του χιλιανού κράτους για έκδοσή του στη Χιλή. Εκεί αντιμετωπίζει τις κατηγορίες του εμπρησμού και της παράνομης οπλοκατοχής, αδικήματα τα οποία εμπίπτουν στον αντιτρομοκρατικό νόμο. Τέσσερις μέρες αργότερα, το ομοσπονδιακό δικαστήριο της Μπαριλότσε αποφάσισε την έκδοσή του στη Χιλή και έκρινε ότι τα αδικήματα που του αποδίδονται δεν είναι είναι πολιτικά εγκλήματα, εφόσον δεν στρέφονταν ενάντια στην κυβέρνηση, ενώ τα χαρακτήρισε ως δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους στόχους. Ακολουθεί απόσπασμα από την απολογία που εκφώνησε ο Φακούντο Τζόνες την ημέρα της δίκης του. Ολόκληρη η απολογία θα υπάρχει στη συλλογή κειμένων από πολιτικούς κρατούμενους στην Λατινική Αμερική που θα κυκλοφορήσει το επόμενο διάστημα από το εκδοτικό εγχείρημα «δυσήμιος τύπος».

Δεν πρόκειται να υποκριθώ, εμείς πλέον γνωρίζομαστε μεταξύ μας, το ξέρετε καλά, γνωρίζομαστε όχι μόνο από τέτοιες δικαστικές περιπτώσεις. Ας μην κοροϊδευόμαστε, αυτή εδώ είναι μια πολιτική σύγκρουση που πηγαίνει πέρα από το δικαστικό κομμάτι, σας το είπα χθες ξεκάθαρα και το επαναλαμβάνω: εάν εσείς επιδιώκετε να με καθυποτάξετε, εσείς, τα αφεντικά σας, το καταπιεστικό Κράτος, το καπιταλιστικό σύστημα, οι γαιοκτήμονες, η αστική τάξη, ο όμιλος Clarín¹, οι εισαγγελίες και όλες οι μαφίες αυτού του διεφθαρμένου Κράτους, δεν πρόκειται να το πετύχετε ποτέ.

Είναι αλήθεια ότι συνελήφθη με έναν λίγο ντροπιαστικό τρόπο², αλλά είμαι ένας άνθρωπος, ένας άντρας μαπούτσε των λαϊκών τάξεων. Η οικογένειά μου, όπως τόσες άλλες, είχε υποστεί περιθωριοποίηση, εκμετάλλευση, λουμπενοποίηση, έτσι λοιπόν, μπορεί να ντράπηκα λίγο επειδή πιάστηκα μεθυσμένος, αλλά επίσης είναι μια πραγματικότητα το ότι ο λαός μου έχει οδηγηθεί στον αλκοολισμό, στα ναρκωτικά, στην εγκληματικότητα και την εκμετάλλευση επειδή εμείς είμαστε τα φθινα χέρια εργασίας για όλους εσάς που ανήκετε στις κυρίαρχες τάξεις, των οποίων εμείς είμαστε υπάλληλοι. Εμείς είμαστε που δουλεύουμε για εσάς, εμείς είμαστε που συντηρούμε τα πλούτη και τα προνόμια σας, εμείς είμαστε οι εργάτες, οι αγρότες, οι εγκληματίες και επίσης είμαστε εκείνοι που καθαρίζουν τη βρωμιά από τα σπίτια σας.

Ξέρετε καλά για ποιον λόγο έχουμε αποφασίσει να εξεγερθούμε εδώ και πολλά χρόνια. Εδώ και περισσότερα από 20 χρόνια έχουμε αποφασίσει να αντισταθούμε ως Έθνος Μαπούτσε και στις δύο πλευρές της κορδιγιέρας. Εγώ ανήκω σε αυτόν τον τομέα, τον μαχητικό, τον επαναστατικό και δεν το μετανιώνω ούτε ντρέπομαι γι' αυτό. Και αν με συνέλαβαν σε αυτό το σπίτι και εάν αποφάσισαν την έκδοσή μου, είναι ακριβώς επειδή είμαι επαναστάτης μαχητής και το επαναλαμβάνω: είμαι περήφανος που έχω αγωνιστεί με τους συντρόφους μου από το Συντονιστικό³, μια ξεκάθαρα πολιτικοστρατιωτική οργάνωση. Στην κατάσταση αυτή μας έχετε οδηγήσει εσείς, η άρχουσα τάξη σας, οι σύμμαχοί σας, τα αφεντικά σας, όχι μόνο ο καπιταλισμός των πολυεθνικών, αλλά και όλες αυτές οι ομάδες εξουσίας που έχουν ευνοηθεί από την καθημερινή μας εκμετάλλευση. Εμείς αυτό είμαστε, φτωχοί, αντικείμενα εκμετάλλευσης και είμαστε εξεγερμένοι εξαιτίας σας. Εσείς είστε που μας κάνατε επαναστάτες, η άρχουσα τάξη σας και οι αστυνομικοί σας.

Σε ηλικία 11 ετών με συνέλαβαν για πρώτη φορά επειδή αγόρασα έναν χάρτη για να κάνω μια εργασία στο σχολείο. Γιατί; Επειδή ήμουν Ινδιάνος, φτωχός, περιπλανιόμουν ή περπατούσα στους δρόμους της Μπαριλότσε και ντρώπιζα αυτή την μεγαλοαστική και φασιστική πόλη. Στα 12 είχα ήδη φάει ξύλο από την αστυνομία, στα μπουντρούμια αυτής της απηδαστικής πόλης, όπως απηδαστική είναι και η πλειονότητα αυτών των πόλεων που έχουν φτιαχτεί με τον κόπο μας, με τα εργατικά μας χέρια, με τις οικογένειές μας, με τα εδάφη μας, τα

οποία έχετε υφαρπάξει εσείς, οι οικογένειές σας, αυτοί που κυβερνούν αυτή τη χώρα και αυτές τις επαρχίες. Και δεν μιλάω μόνο για τη φασιστική δεξιά που κυβερνούσε τη στιγμή που με εξέδωσαν, δηλαδή την κυβέρνηση του Μάκρι, αλλά μιλάω επίσης για τον διεφθαρμένο κίρχνερισμό. Δεν ξεγελιέμαι ούτε με τον ψεύτικο προοδευτισμό, ούτε με τον πλαστό προοδευτισμό του κίρχνερισμού, ούτε με τη δεξιά, δεν με ξεγέλασε ούτε ο Μπόριτς. Αποφάσισαν να ανακαλέσουν την υπό όρους απελευθέρωσή μου στη Χιλή, επειδή ήταν μια πολιτική απόφαση της κυβέρνησης του κυρίου Πινιέρα. Άλλωστε προτού ανακαλέσουν την υπό όρους απελευθέρωσή μου, ο γραμματέας του υπουργείου Εσωτερικών έλεγε ήδη στον Τύπο ότι θα εκδοθεί ένταλμα σύλληψης εναντίον μου. Στις αποφάσεις αυτές της κυβέρνησης εσείς⁴ υπήρξατε διεφθαρμένοι συνένοχοι, αφού ούτε εσάς ούτε την κυβέρνηση δεν σας ένοιαξε καν η απόφαση του ΟΗΕ που απέτρεπε μια εκ νέου έκδοσή μου και σας το λέω ευθέως και με όλον τον σεβασμό, εσείς ξέρετε πολύ καλά ότι είστε διεφθαρμένοι και επίσης ξέρετε πολύ καλά ότι έχετε τα χέρια σας βαμμένα με αίμα, με το αίμα του συντρόφου μου Ραφαέλ Ναγουέλ⁵.

Αυτή η δικαστική εξουσία είναι μία δολοφονική δικαστική εξουσία, που έχει όχι μόνο άμεσα υπαίτιους, αλλά και όλους εκείνους που συνοδεύουν και υποστηρίζουν αυτές τις μαφίες. Είστε δολοφόνοι και διεφθαρμένοι, έχετε το αίμα του Ραφαέλ Ναγουέλ και του Σαντιάγο Μαλτονάδο⁶ στα χέρια σας, εμείς, ωστόσο, θα συνεχίσουμε να μαχόμαστε μέχρι να αποδώσουμε δικαιοσύνη με τα δικά μας χέρια και μέχρι να ξαναχτίσουμε το έθνος μας.

Τι ακριβώς φοβάστε; Γιατί εγώ ξέρω ότι μας φοβάστε, γι' αυτό και έχετε τόσους κατασταλτικούς μηχανισμούς πέρα από τη φυλακή. Δεν φοβάστε την πιθανότητα να είμαστε οπλισμένοι και μακάρι να ήμασταν, όπως φοβάστε εσείς, μακάρι να είχαμε στα χέρια μας τα ίδια όπλα που έχουν οι αστυνομικοί υπάλληλοι που βρίσκονται εδώ, μακάρι να είχαμε πολυβόλα και καραμπίνες για να αναμετρηθούμε μαζί σας σαν ίσος προς ίσον αλλά δεν έχουμε, αντίθετα, είμαστε δεμένοι χειροπόδαρα και αντιμέτωποι με τις ύαινες της εξουσίας. Αυτό που εσείς φοβάστε είναι η ιδεολογία μας, φοβάστε το φρόνημά μας και ξέρετε καλά ότι σας λέω την αλήθεια.

Εμείς χτίζουμε τα σπίτια σας επειδή εσείς είστε τεμπέληδες, άχρηστοι. Μετά μιλάτε για μεσαία τάξη, για «μπουρζουαζία των επιδοματιών». Εμείς δεν είμαστε άεργοι κι εγώ ποτέ στη ζωή μου δεν πήρα κανένα επίδομα καμιάς κυβέρνησης, όλη μου τη ζωή έζησα από τον μόχθο μου και όταν δεν μπόρεσα να δουλέψω, έκλεψα. Έκλεψα τους πλούσιους και την αστική τάξη, ποτέ τους ανθρώπους μου, ποτέ τους φτωχούς.

Έζησα κλέβοντας ζώα από τον Λουσιάνο Μπένετον⁷ και τόσους άλλους αστούς του εγχώριου και του πολυεθνικού κεφαλαίου που ζουν από τον μόχθο μας και από τον μόχθο άλλων καταπιεσμένων αυτοχθόνων λαών, καθώς και από τον μόχθο του εξαθλιωμένου αργεντινικού και χιλιανού λαού και δεν το μετανιώνω ούτε ντρέπομαι γι' αυτό, επειδή δεν είμαι ένας κλέφτης του λευκού κολάρου. Εμένα δεν τρομάζει κανείς, ούτε σφρονοιστικός υπάλληλος, ούτε δικαστής, ούτε πρόεδρος. Δεν θα με δείτε ποτέ να γονατίζω μπροστά σας, ούτε εμένα ούτε κανέναν από τους ανθρώπους μου. Εμάς δεν θα μας δείτε να γονατίζουμε. Εάν θέλετε να ξεμπερδέυετε με τον αγώνα των Μαπούτσε, θα πρέπει να μας εκτελέσετε όλους, γιατί εμείς δεν πρόκειται να σταματήσουμε. Εάν θέλετε να ξεμπερδέυετε με αυτήν την εξεγερμένη, επαναστατική φωνή, με το Αυτόνομο Κίνημα των Μαπούτσε του Πουελμάπου (MAP), εάν θέλετε να ξεμπερδέυετε με τον αγώνα, ακόμα και των ανθρώπων με τους οποίους σήμερα έχουμε πολιτικές διαφορές, όπως είναι οι άνθρωποι του Λάφκεν Γουίνκουλ Μάπου⁸, εάν θέλετε να ξεμπερδέυετε με την εξεγερμένη φωνή του Κουσάμεν⁹ και της επικράτειας των Μαπούτσε, θα χρειαστεί να μας εκτελέσετε, διαφορετικά εμείς δεν πρόκειται να σταματήσουμε.

Μπορείτε να μας υποβάλετε σε βασανιστήρια, να

μας εκδώσετε, αλλά δεν θα μας ανακαίσετε. Δεν με τρομάζετε. Δεν με τρομάζουν οι χειροπέδες. Δεν με τρομάζουν τα χτυπήματα της αστυνομίας. Δεν με τρομάζουν οι πυροβολισμοί. Έχω αντιμετωπίσει τις Ένοπλες Δυνάμεις. Νομίζετε ότι τις φοβάμαι; Δεν τις φοβάμαι. Και μακάρι στην επόμενη ένοπλη αντιπαράθεση η σφαίρα να με βρει εδώ, στο κεφάλι, για να μην χρειαστεί να υπομείνω για άλλη μια φορά την επιστροφή στα δικαστήρια. Ποτέ δεν σας φοβήθηκα επειδή εγώ μεγάλωσα με την αστυνομία να με σπάει στο ξύλο. Εγώ μεγάλωσα μέσα στην ενδοοικογενειακή βία. Μεγάλωσα μέσα στην πείνα, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση. Εμείς μεγάλωσαμε δουλεύοντας. Με τον ιδρώτα των ανθρώπων μας κερδίζουμε το ψωμί μας. Και μετά αναγκαζόμαστε να ακούμε όλους αυτούς τους παλιούς αστούς, αυτούς τους κλασικούς λεφτάδες, να λένε ότι οι άνθρωποι μας είναι επιδοματίες και τεμπέληδες. Οι τεμπέληδες είναι οι ισχυροί. Οι τεμπέληδες είναι οι πλούσιοι. Οι τεμπέληδες βρίσκονται στη δικαστική εξουσία, στην πολιτική εξουσία και στην οικονομική εξουσία που διαχειρίζεται την τύχη της Λατινικής Αμερικής και ιδιαίτερα αυτής εδώ της χώρας και εκτός από τεμπέληδες, επαναλαμβάνω και θα συνεχίσω να επαναλαμβάνω, είναι και διεφθαρμένοι.

Μετάφραση και σημειώσεις: Γη και Ελευθερία - Tierra y Libertad

¹Πρόκειται για τον μεγαλύτερο όμιλο μέσων ενημέρωσης στην Αργεντινή.

²Τον Φλεβάρη του 2022 ο Φακούντο είχε δραπετεύσει κατά την κατ'οίκον κράτηση στην οποία είχε καταδικαστεί στη Χιλή και ζούσε στην παρανομία μέχρι τη σύλληψή του τον περασμένο Γενάρη στο Ρίο Νέγρο της Αργεντινής. Όταν τον συνέλαβαν, βρισκόταν σε φιλικό σπίτι σε κατάσταση μέθης.

³Αναφέρεται στο Συντονιστικό Αράουκο Μαγιέκο (Coordinadora Arauco Malleco-CAM), μία από τις βασικές οργανώσεις της αντίστασης των Μαπούτσε στη Χιλή.

⁴Απευθύνεται στον δικαστή Γκουστάβο Βιγιανούεβα.

⁵Πρόκειται για τον ίδιο δικαστή που είχε διατάξει το 2017 την εκκένωση της κοινότητας της Βίγια Μασκάρντι, κατά την οποία δολοφονήθηκε από τη λιμενική ομάδα ειδικών επιχειρήσεων «Άλμπατρος» ο 22χρονος Μαπούτσε Ραφαέλ Ναγουέλ.

⁶Ο 28χρονος Σαντιάγο Μαλτονάδο συμμετείχε ως αλληλέγγυος σε κινητοποιήσεις μαπούτσε κοινοτήτων στο Κουσάμεν. Εξαφανίστηκε την 1η Αυγούστου 2017, μετά από βίαιη αστυνομική επιχείρηση. Ήταν αγνοούμενος για 8 μέρες, μέχρι που το πτώμα του βρέθηκε στον ποταμό Τσουμπούτ. Ο δικαστής Γκουστάβο Γιεράλ έκλεισε την υπόθεση αποδίδοντας τον θάνατό του σε πνιγμό, χωρίς όμως να λαμβάνει υπόψη του το τις συνθήκες της καταστολής που έλαβαν χώρα κατά την εκκένωση της περιοχής από τη χωροφυλακή. Μέχρι σήμερα δεν έχει τιμωρηθεί κανείς ως ένοχος για τον θάνατό του.

⁷Η γνωστή εταιρία Benetton κατέχει περισσότερα από 2.000.000 εκτάρια γης σε ολόκληρη την Αργεντινή, είναι δηλαδή ο μεγαλύτερος γαιοκτήμονας στη χώρα. Εγκαταστάθηκε στην Παταγονία στις αρχές του 1990, όπως έκαναν και άλλες πολυεθνικές εταιρίες, οι οποίες εκμεταλλεύτηκαν το ξεπούλημα εδαφών που προώθησε η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Κάρλος Μένεμ. Οι Μαπούτσε διεκδικούν την προγονική τους γη, τμήμα της οποίας έχει καταληφθεί από τη Benetton. Τα τελευταία χρόνια πολλές μαπούτσε κοινότητες έχουν αρχίσει να ανακαταλαμβάνουν εδάφη, τα οποία αποτελούν ιδιοκτησία της Benetton, γεγονός που έχει οδηγήσει στη στρατιωτικοποίηση της περιοχής και τη συνεχή καταστολή του πληθυσμού.

⁸Μαπούτσε κοινότητα που έχει ανακαταλάβει τα πατρογονικά της εδάφη στη Βίγια Μασκάρντι της Μπαριλότσε.

⁹Μαπούτσε κοινότητα στην επαρχία Τσουμπούτ της Αργεντινής.

ΘΕΑΤΡΟ ΧΩΡΙΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ

ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ. ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Κυριάκος Βλαχόπουλος

Διαθέσιμο στο κινηματικό βιβλιοπωλείο του αυτοδιαχειριζόμενου χώρου Επί τα Πρόσω (Πα-
τρέως 87).

*«Εμένα με ενδιέφερε ο άνθρωπος που υποφέρει.
Το πρόσωπο κάθε ανθρώπου είναι η θεατρική σκηνή
στην οποία εκτυλίσσονται τα συναισθήματα, η ίδια η ζωή»*

Έτσι περιέγραφε ο αγωνιστής φωτογράφος Κώστας Μπαλάφας τον τρόπο που έβλεπε μέσα από τον φακό του τον επαναστατημένο λαό της υπαίθρου στα χρόνια της Κατοχής και της Αντίστασης. Και πράγματι, αυτός είναι ο τρόπος που διατηρείται ζωντανή η ιστορική μνήμη: στις προφορικές μαρτυρίες, στις αυτοεκδόσεις των αγωνιστών, στα φωτογραφικά λευκώματα, στα ντοκιμαντέρ και τις ιστορικές με-

λέτες, οι νεότερες γενιές αναζητούν το νήμα που τις συνδέει με την αγωνιστική παράδοση του λαού μας.

Η παρούσα ιστορική μελέτη αποτελεί ένα τέτοιο παράδειγμα. Ο ερευνητής ως ενεργό κοινωνικό και πολιτικό υποκείμενο τοποθετείται εξ αρχής στην πλευρά των «πτημένων» της ταξικής σύγκρουσης του '40 - '49 και επιχειρεί μια ανασύνθεση των εμπειριών της επαναστατημένης αγροτικής και εργατικής τάξης συνεισφέροντας στην κοινωνική και πολιτισμική ιστορία του τόπου, μια δουλειά που εν τέλει επαναφέρει το ζήτημα της σχέσης Τέχνης και Αγώνα. Μια δουλειά πολύπλευρη καθώς, μέσα από την έρευνα και το αρχειακό υλικό για τη θεατρική δραματουργία και την πολιτιστική άνθιση, φωτίζει υποτιμημένες πλευρές του αγώνα και κρατάει ανοιχτό το δρόμο για την παραπέρα μελέτη της ιστορίας του θεάτρου αλλά και των ταξικών αγώνων στην Ελλάδα.

Αν δει κανείς τη μεγάλη εικόνα, μια νέα γενιά ιστορικών που ενηλικιώνεται την περίοδο της πιο πρόσφατης παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, συγκροτεί την κοινωνική και πολιτική της ταυτότητα παράλληλα με τον Δεκέμβρη του '08, τις μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις του '10 - '12 και την ορμητική επαναφορά της Ιστορίας στο προσκήνιο. Είναι η εποχή που ο λαός αναζητά τις αγωνιστικές του μνήμες και τα «χρόνια της φωτιάς» -η Κατοχή, η Αντίσταση, ο Εμφύλιος- γίνονται μέρος της δημόσιας συζήτησης από τα καφενεία και τα τηλεοπτικά πάνελ μέχρι τις πολιτικές οργανώσεις και τις πανεπιστημιακές αίθουσες.

Σε αυτό το πλαίσιο επανέρχεται και η συζήτηση για το ρόλο της επιστήμης της Ιστορίας, για το ρόλο του ιστορικού. Γίνεται ξανά συνείδηση πώς η ιστορία δεν είναι μουσειακό έκθεμα, δε γράφεται σε ιστορικό κενό, δεν είναι ουδέτερη; ότι η ιδεολογική της χρήση αποτελεί κρίσιμο ζήτημα για την ιστορική εξέλιξη και η αφήγησή της αποτελεί κομμάτι της ταξικής πάλης. Κι αν η σύγχρονη ελληνική ιστοριογραφία έχει τις ρίζες της μπλεγμένες ανάμεσα στη μυθιστορηματική ιστοριογραφία του Παπαρρηγόπουλου που συγκρότησε τους μύθους του έθνους και την μαρξική αλλά στενά περιορισμένη ιστοριογραφία του Κορδάτου, θεωρώ ότι όσοι απ' τις νέες γενιές ιστορικών έρχονται σε επαφή με τα σύγχρονα αντι-συγκεντρωτικά και αντι-εξουσιαστικά ρεύματα μπορούν να διευρύνουν το δρόμο που άνοιξαν οι Βρετανοί κομμουνιστές ιστορικοί τη δεκαετία του '50 και να συνεισφέρουν τα μέγιστα σε μια κοινωνική και πολιτισμική ιστορία που γράφεται μεν από ταξική σκοπιά αλλά διατηρεί ακέραιη την επιστημονική ιστοριογραφική αρτιότητα. Μια ιστοριογραφία που -όπως το θέατρο στην Αντίσταση ξεπέρασε τα όρια της «στρατευμένης τέχνης» και της ιδεολογικής καθοδήγησης- αναμετρείται με την αυτοκριτική ειλικρίνεια και γράφεται με τη μεθοδολογική ακρίβεια που αντιστοιχεί στις αρχές και τις αξίες του απελευθερωτικού αγώνα.

Ως κοινωνία χρειαζόμαστε πρώτα και κύρια τη συλλογική μνήμη, της οποίας η διατήρηση αποτελεί καθήκον και των κινημάτων και των ιστορικών που θέλουν να αναφέρονται σε αυτά. Η συλλογική μνήμη αποτελεί εκ των πραγμάτων θεμέλιο των ανθρωπίνων κοινοτήτων ενώ η ιστορική συνέχεια των αγώνων είναι μια υλική, πραγματική ανάγκη των αγωνιστών, απαραίτητο εργαλείο για τη μελέτη, την αξιολόγηση και την κριτική που χρειάζεται ένα κίνημα. Η δεκαετία του '40 από τη σκοπιά της κοινωνικής - ταξικής απελευθέρωσης προσφέρει αμέτρητα μαθήματα ακριβώς γιατί αποτέλεσε μια πραγματική λαϊκή επαναστατική διαδικασία, όχι μόνο από την άποψη του ένοπλου οργανωμένου αγώνα αλλά με τη βαθιά διαδικασία επαναστατικού μετασχηματισμού των κοινωνικών σχέσεων, την πολιτισμική έκρηξη και τις δομές λαϊκής αυτοοργάνωσης και εξουσίας.

Το «Θέατρο στο βουνό» τοποθετείται εδώ ως μία ακόμα μορφή του πολύμορφου αγώνα. Και ίσως η σημαντικότερη συνεισφορά αυτής της μελέτης να είναι ο τρόπος που εμπεδώνει την βαθύτερη ανάγκη που κινεί την ιστορία. Από το «αν δεν μπορώ να χορέψω, δεν είναι η επανάστασή μου» της Γκόλντμαν μέχρι το «Πολεμάμε και Τραγουδάμε» της ΕΠΟΝ και του ΕΛΑΣ, η επανάσταση είναι η γιορτή των ταπεινών και καταφροννημένων της ιστορίας, η εκδίκηση όχι μόνο για το ψωμί αλλά για κάθε στιγμή χαράς και δημιουργίας που μας στερήθηκε.

Στάθης Κ. Ε.

από τον πρόλογο της έκδοσης

Ζερμινάλ

είναι ό μήνας της άνοιξης σύμφωνα με το γαλλικό επαναστατικό ημερολόγιο. Αρχίζει στις 21 Μάρτη και τελειώνει στις 19 Απρίλη.

Ζερμέν (Germen) στα λατινικά σημαίνει σπόρος. Αυτόν το σπόρο της ελευθερίας και την ελπίδα για έναν καλύτερο και δίκαιο κόσμο προσπάθησε να περιγράψει και ο Εμίλ Ζολά στο ομώνυμο μυθιστόρημα του στα 1885. Αυτή την ελπίδα κουβαλάμε κι εμείς στις καρδιές μας.

Ένα όνομα είναι απλά ένα όνομα, ωστόσο δεν ξεχνάμε πως την ίδια ονομασία χρησιμοποίησαν συντρόφισσες και σύντροφοι στην πόλη της Πάτρας, δυο δεκαετίες πριν, για να εκφράσουν τις δικές τους πο-

λιτικές θέσεις και ανησυχίες μέσα από ένα αναρχικό περιοδικό. Το ίδιο όνομα για να εκφράσουν τον ίδιο ασίγαστο πόθο της ελευθερίας χρησιμοποίησαν ουκ ολίγες φορές σύντροφοι διεθνώς, μέσα στο πέρασμα των χρόνων. Από την πρώτη απόπειρα του Ρούντολφ Ρόκερ στα 1900 μέχρι πρόσφατα παραδείγματα αναρχικών επιθεωρήσεων, κολεκτίβων, βιβλιοθηκών, ομάδων και πιθανώς άλλων που αγνοούμε.

Σε αυτό το -πολλές φορές απροσπέλαστο και απροσδιόριστο- ιστορικό συνεχές αναφερόμαστε και τον ίδιο αγώνα υπηρετούμε κι εμείς σήμερα.

Τον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό!

Για επιπλέον υλικό, ενημερώσεις και αναλύσεις:
ipposd.org

